

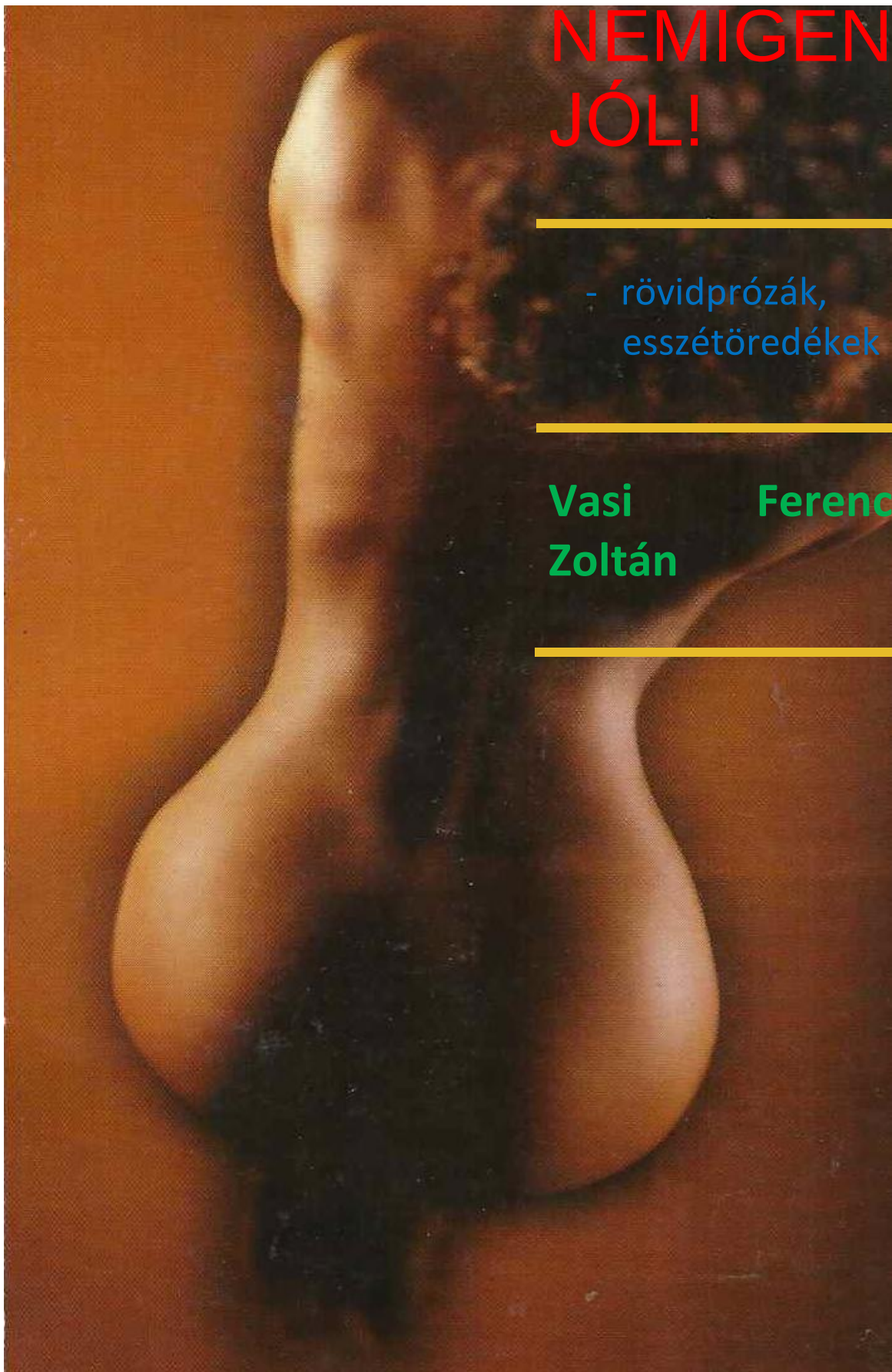
2015 július

NEMIGEN JÓL!

- rövidprózák,
esszétöredékek

Vasi
Zoltán

Ferenc

Vasi Ferenc Zoltán

NEMIGEN JÓL!

(rövidprózák, esszétöredékek)

Tartalomjegyzék

1.Vasi Ferenc Péter: PÁLYATÉVEDT	04
2.VFZ: KESERÉDESAPÁM	05
I. HOLNAP MAGAZIN (on-line és nyomtatott)	06
3. JÉZUS: TALÁN!	06
4. A TARTALÉKOS KATONA KÍVÁNSÁGA	08
5. A NESZMÉLYI RÉVEN ÁT	09
6. ÉRZELMI VÁZLATRAJZ	10
7. AZ ÍRÁSRÓL PÁR SZÓBAN	11
8. AZ IRODALOM: IRODA LOM?	12
9. MÁSODÜTEM	12
10. KATATÓNIA	13
11. ÓSDI ESET	14
12. AZ UTOLSÓ MOSOLY JOGÁN	15
13.KÉT VÁZLAT - ANGyalokról	16
14. A KÖLTÉSZET ÉRTELME	17
15. AZ ESZED TOKJÁT!	18
16. A SZAVAK KERÍTÉSE	18
17. BÉKE VELETEK!	22
18. KOLONCOS MONOLÓG	23
19. KAJSZI-MESE	25
20. DADAISTA BOLONDMESE	26
21. A DERVIS	27
22. A VISKÓ	27
23. KEDVESEM	28
24. PIHENJ MEG FUTÁSOD UTÁN!	30
25.SZERELMI KÖZHelyEK	31

II.Kis Lant irodalmi folyóirat (on-line és nyomtatott)	32
26. 1956 - A SZENVEDÉS ALKÍMIÁJA (ITEM KIADÓ)	32
27. TERROR, MÉCSESEK, ÓLOMLANT (Igazunk '56)	34
28. MINIATÚRA 1956 KAPCSÁN	34
29. A.FÜZITŐ, KÖSZÖNÖM!	36
III.NAPKORONG IRODALMI KLUB	37
30. ESZMEFUTTATÁS	37
31. HASÁBOLÁS	37
32. FLASKAFIASKÓ	37

VASI FERENC PÉTER (DOROG, 1935. 01. 08. – TATA-AGOSTYÁN, 1999. 06. 17.) – a Magyar Köztársaság Bronz Érdemkeresztjével kitüntetve(1992.), postatiszt
1. PÁLYATÉVEDT (1987)

A nap forró sugaraival ostromolja a földet. Az aszfalt felett remeg a levegő, tiltakozásul a heves támadás ellen.

A házak leeresztett redőnyeikkel és becsukott ajtajaikkal, az éjszaka magukba zárt, hűvös levegőt próbálják menteni távollévő gazdájuk visszatérésére.

Minden csendes. Ember és állat árnyékba, hűsre menekült.

A kihalt utcán csak két kerékpáros tapossa a pedált. Vállukat nehéz táska húzza, mintha nem volna elég megpróbáltatás az emelkedő út és a tűző nap bágyasztó ereje. Postások. Attila, a fiatalabb, akin látszik, hogy most kezd ismerkedni a postai munkával és a kézbesítés fortélyáival, megszólal:

- Pista bácsi. Ma jól befűtöttek.

- Még mindig jobb ez, mint a negatívja.

Többet egyik sem szól, hisz ilyenkor még a beszéd is nehéz.

Az egyik ház kapuja tárva, szinte hívja, vonzza a két embert. E csábítás nem hatástalan.

Attila a küldeményekre majd a házszámra pillant és lelép a kerékpárról, amit a kerítésnek támaszt és megindul a ház ajtaja felé. Pista bácsi kicsit késve ballag utána.

A sűrű bokrok hűsében egy kicsi tarka kutya, nyelvét a földig lógatva, liheg. A lépések hallatán az egyik szemét résnyire nyitja, így megzavarja a szemtelenkedő legyet és egybe megállapítja a zaj okát. Meglátja a két közeledőt. Felkel, nyújtózik és ásít egyet, majd megrázza magát és csendesen Attila mögé surran, akit vakkantással barátságosan üdvözlő. A váratlan hang megijeszti Attilát. Megtorpan, majd hirtelen nagyot ugrik. Mire talajt ér a lába, már szembe is fordult a kutyával.

- Kuss! – kiált, amit a szőrpamacs köszönésnek vél, és csaholással válaszol.

Attila a kézbesítőtáskát a válláról lerántja, és mint egy pajzsot maga és vélt támadója közé tarja.

- Játék lesz a javából – gondolja az eb, oldalazva balra kerül és ugatni kezd.

Attilának eszébe jut a munkavédelmi oktatáson elhangzott intelem: „kutya előtt futni nem szabad”. Milyen taktikát válasszak? - vetődik fel benne a gondolat. Úgy érzi, hogy megtalálta a megoldást. Jobbra aprózza lépteit, mire a kutya balra ugrik.

Gyakori irányváltással kerülgetik egymást. Ez addig tart, míg a kutya rájön arra, hogy fél tőle a postás. Ekkor bátorságot kapva feléje lendül. Ám a lendület kiszámított, tiszteletbe tartja a láb és a táska hatósugarát.

Attila hátra, a kutya előre ugrik, és ez a házhoz közeledve egyre ismétlődik.

Pista bácsi nézi a két küzdőt, mint olyan műsort, melyhez ingyen jutott, és amiben nem ő a szereplő. Ilyen fürgé mozgást a szaktársától soha sem látott.

Amikor megunja, odakiált. – Attila! Nem bika az, hogy táncolva lengesd előtte a táskád!

– Szavai hatástalanok.

Amikor már a két partner oly mozgást végez, amelyet a diszkó-világ bajnokságon sem mutattak még be, a hangzavar kibírhatatlan, megjelenik a gazda.

Köszöntik Pista bácsival egymást, majd megkérdezi, hogy pénzt hoztak-e vagy visznek.

Pista bácsi közli, hogy pénz áll a házhoz.

A jó hír hallatára a gazda fütttyent egyet, mire a harcnak vége szakad s a kis szőrpamacs visszabújik az árnyékba és elégedetten liheg.

Attila kifizeti a pénzt, elköszön, majd a kutyát és a kaput lesve, oldalazva elvonul.

Pista bácsi komótosan utána megy, s amikor utoléri, mosolyogva mondja: - Édes fiam, kézbesítő még nem, de torreádor már lehetsz..

(Kis Lant honlap 2015-06-27 szombat)

Vasi Ferenc Zoltán (1966. 03. 05. Tata -):

2.KESERÉDESAPÁM (GYÓGYULÁS KERTJE, Magyar Napló Kiadó, 2002. 14-16. oldal)

Én nem tudtam. Apám tudta. Minden felhőre figyelni kell. Lehet zápor, lehet jégeső belőle. Kell egy ház, asszony-öl – menedékül. S kell egy Haza! – szükségül, s két szobával. Az egyik szobában káromkodás, lárma, hajcihő van. A másikban csend parázslik. Évtizedekig.

Mért rejtegetted bölcsességedet? – Mert hallgatni kellett. Pecsét a szájon. Szívvel élj, fiam. Nőj fel az értelemig.

Nemzeti ünnepeken mi nem raktuk ki a nemzeti zászlót. A szekrény-mélyben tartottuk. De a kertünkben vérszínű cseresznye, novemberi köd, tavaszi lomb-zöld. Ez volt a zászlónk.

Nem értettem, Apa. Közkatona voltál, „bakája a mindenségnek”.

Vastag szemüveget hordok. Nem láttam. Nem értettem. Eltitkoltad. Bennünk kerestél vigaszt. Görnyedt a hátad. Cipelted másokét...

Nem voltam vigasz. Anyám halála után nehezen mosogattam el. Nem tudtam varrni se, hogy sérelmeidet befoltozzam. Most kutatom zsebeidet. Érték lettél. Vasi Ferenc Péter tartalékos főhadnagy. Ennyi adatott? Élt 64 évet. 'Kitartom, ... a zászlót'. „Uramisten, mennyi csapodár kokárda”. „Zúgj, március, záporos fény ver”. Megidézett forradalom Dinnyés József ajkáról, gitárjáról. Mindketten szerettük. Egyetértettünk a 'Kín-nal „és dac”-cal. Te úgy, én így.

Forgószelebe keveredtél. Most már tudom, így nevezték. Mi történt – végre kimondom a helyet és a dátumot, Jutadombon, 1956-ban? Amikor meg kellett tenni, „amit megkövetelt a haza”?

'89 után ma ismét dohányzom. Szív felőli oldalon tartom a cigarettát. Parázsol.

Segítettél sok-mindenkin. A temetésen odajött egy ismeretlen nő. Azt mondta: „A maga apja egy szent volt”.

Nem vagyunk szentek. Tudjuk magunkról. Így-úgy szeretünk.

Nem volt szép az életünk. Mártírcsalád. Fekete volt és az ördög fűtötte.

Feleséged lett, lányod, fiad.

Emlékszel, amikor nagy adag gyógyszert vettem be, amikor bontották a berlini falat? Miért is? Nem tudom. Te tudtad?

Megmérkőztetek a szovjetekkel. Akkor, ott, november 4-én. Győztünk! - (?)

A rákövetkező ütközetben, egy focimeccsen, kint, Moszkvában – megint. Egy góllal. (Vagy így döntetlen lett?)

Egyszer azt álmodtam, belépteted gimnáziumi testnevelő-tanár osztályfőnökömet az 56-os szövetségbe. Kamaszon lázadtam ellene, ellened. Alig tudunk beszélni. A lényegig kéne bontani a szavakat. Vissza!

Börtönre ítélték. Azt mondtad, az akkori törvények szerint jogosan. Keserédesapám, segíts, hogy kibogozzam.

Szeretlek úgy is, hogy nem vagy már. A szeretet permanens, teremtő forradalmát élem. Tarts meg utamon, a szenvedés alkimista tégelyében láthassam a jövőmet, hiszen gyertyaláng a szívem.

Kérdd akár tőlem is

s ajándékba kapod

az emberi létben lelt

csodás összhangzatot!

Te írtad? Én?

Ilyen aranyam van.

Hét levágott kenderkötél leng a szélben.

1958. november 15-dike reggele.

Mecséri-per.

Késői gyászközlemény?

HOLNAP MAGAZIN (on-line és nyomtatott)

3. JÉZUS: TALÁN!

- 22 ápr 2013
- 124 megnyitás

I.(Szereposztás)

Hiány-vidékek vándora, bátrabban lépkedhetsz, jóslatnak fejed fölött húznak el a madarak. Értesz az állatok és növények, a hallgatók kövek nyelvén, tolmácsold párbeszédüket.

Hiány-vidékek vándora, állj a körporond közepére, mi fehérre meszeljük arcodat, nagy homlokod cementszürkés lesz, szemed két gödre mindegy-színű, a fő, hogy árnyékban legyen, pillanthatatlanul. Szórakoztass minket! Úgy vágyunk örökbecsű tapasztalataidra, a jelrendszerre, ahogy közlöd, vibráló bohóc-nevetésedre, egész lényedre. Mutasd, magyarázd, hogy tereled a nyáját lakatlan hegyvidékein az ismeretlennek, hiszen mi csak ott járunk, ahol a mozdony dübörög.

Játszd el a fergetegszerű farkas farka feltűnését, a nyájban feltörő rémületet, és ahogy elűzöd azt. Vezess be minket az oltalmazó varázsigék rengetegébe. Hánts le a fákról a kérget – gyökerükig ismerjük meg a törzset! -, tárd fel az élő szervezet titkait. Hétágú létrádon vigyél fel minket a felhők birodalmába, engedj szabad kitekintést. Tényleg léteznek angyalok? Igen?!

Akkor az emberiség védelme okából most lefogunk, ítélkezünk feletted, és autodafén nyilvánosan megégetünk, mert aki valamit igaznak tart, az a tetteivel az ellenkezőjét inkább bizonyítja, s nekünk fontosabb a mi létünk. A cseppből tengerárad, s feletted évszázadok hömpölyögtek tova, mi sokan vagyunk, nem fáradunk. Ördögűzést tartunk, mert te csak vágysz, ám mi élünk, és ha te félsz, mi ugyan nem félünk. Védelmünk a ház, külön-külön olcsó bérszobák, de együtt – hatalmasan! Az utánunk jövő nemzedék lesz csak a pusztulás. Rád osztott szerepedből ezennel felmentünk, ne gondold a nyájadra, magunkhoz emeljük. Ha akarsz, most védekezz!

II. (Szerepjátás)

„ - Vöröslő hegyek közül egyszer útnak indult egykutya, félszeg; - s teljesen véletlenül belelépett egy tuskébe. Feljajdult, s belső hallással megtapasztalt egy mondatot, - jelesül: Az egyén közös, a közösség véges.

Ki akarta volna mondani, de egymaga állt sebesülésében, a füle pedig csupán ugatást hallatott.

Tudta magáról, ha nem is embernek született, de ha egyszer megtörténne a csoda, hogy kérdezik, ő emberül válaszolna. Csak lenne már valaki, aki igaz érdeklődéssel fordulna feléje...

Keresésre indult tehát. A szélrózsa minden irányát végigjárta. Nem panaszkodott, - nehéz közönyben telt az útja. Miközben ő személy szerint alaposan megváltozott: szőre színe lilásan fénylett; - termete az oroszlané, vagy lehetséges, egésze az.

Hogy legyen végre társa, egy idomárral vetette össze a sorsa, aki nem kérdezett semmit, csak ostorral serkentette, bár parancsaival életben tartotta.

Aki fennebb hasznosnak vélte, hogy a - tudtán kívül – „befelé emberként élő, de kifelé oroszlan” - lényt estéről estére mutatványéhes, vastapsos publikum előtt mutogassa.

Keservesen, de múltak az évek...

A sors végén pedig a Mindenki Tükre áll, amint elvárja az érkezőket, hogy tekintsenek bele...

S a kutya is beletekintett, s ha csupán egy pillanatra, de egészen váratlan dolgot látott. Nem kutyát, se nem oroszlant, hanem egy sokat szenvedett, érzékeny emberi arcot csodálhatott.

Azonmód csillagpályára indult az újjászülető sóhaj: Ments fel sorsomból, vagy ítéld el, lélekismerő Isten! –”

... És nagy-nagy csönd támadt a tömegben azután...

4. A TARTALÉKOS KATONA KÍVÁNSÁGA

- 29 júl 2013
- 107 megnyitás

Ez a tavasz nem csinált már jó ideje semmit, magára csukta az ajtót és ábrándozott a szobafalaknak.

Egyszer aztán szóltam neki:

- Figyelj, fiam, gyere ki a kertbe.

Kezébe adtam Zenith fényképezőgépet, éppen vasárnap, koradélután félmagasan süttött a Nap, s odaálltam a meggyfa alá:

- Bízom benned, fiam, mindig is bíztam.

- Én is, apám, csak hát...

- Tudod, többet is rád bíznék, de ahhoz nagyon nekem kellene lenned. Hogy megértsd, mi ez itt rajtam valójában. Katona nem voltál, azért szűz szemmel mélyebben kell látnod.

- Egyenruha. Azért kaptad, mert 1956-ban...

- Emlékszel még a papára?

- Csendőr volt. Szerettem.

- Rajongtál érte. Hazajött a szőlőből, s Te máris csimpaszkodtál a nyakába.

- Egyszer hozott egy vadnyulat. Vörössesszürke volt. Ott szaladgált a konyhában, alig tudtuk megfogni, mert aláment a konyhaszekrénynek.

- Bizony, bizony. Sokat dolgozott egész életében. Földet művelt, kosarat font, jól értett mindenhez.

- A mama azt mondta, mindig becsapták. Pénzt csaltak ki tőle, aztán „elfelejtették” visszaadni.

- A pénzzel ezért csínján kell bánni. Sokan utaznak rá, még a kevésre is. Általában az is kell, ami a másé.

- A pénz: hatalom. A hétköznapiak mindennapos háborúk. Pénz, pénz, pénz!

- Akkor ez szolvent. Beállítottad a gépet?

- Igen.

- Akkor süsd el a filmet. És esős napokon beszélgetünk majd a szobában. Az ábrándos szemeiden látom, író lesz belőled vagy valami költőféle, azok nem találják a helyüket igazán. De ha az akarsz lenni, szánd neki magad, de úgy nagyon aztán! Minden kínjával, örömeivel. Na, nosza! (Csak ne lenne ilyen tesze-tosza. Fogadna már meg valamit, szerezne magának mesterséget, de hát...)

Kitt-katt!

- Na, jól van, még két-három beállítás. Aztán csinálom a dolgomat. Te is kezdj valaminek. A napok szaladnak. Hát, rajta!

5. A NESZMÉLYI RÉVEN ÁT (Duna-legendárium pályázatra készült)

- 01 aug 2013
- 151 megnyitás

Régestelen-régen, a háború után, siklott egy szánkó a befagyott Duna jegén, valahol ott, Neszmély határában, ahol a hajótemető van s a baptista imaház. Siklott a szánkó a kemény Dunán, elébe fogva két néne, az egyik apáca, a másik az édesanya, akinek egy szem leánya, 7 éves forma, meg összekötözött batyuban összes vagyonkájuk. Ült a szánkón, jöttek Szlovákiából, ahol Marcellházán házuk, földjük, rokonságuk... csak apa híján voltak, s a nagy világégés idején a menekült magyarok vértanúja, gróf Esterházy János levelet adott nekik. Menekültlevelet, menlevelet, hát ők aztán útra keltek a hideg, csípős időben, jöttek Magyarországra, a megmaradt anyaországba, a nekik oly ismeretlen sorshelyzetbe, szóval, indultak a nagy öreg folyam túlsópartjáról, néhol recsegett a szél, arcot pirító fagy fűjt, a kislány szíve elfacsarodott, szeme lázasan csillogott, s a ködös január 7-ei reggelben, 1947-ben, hol még az innen-part se látszott, nem volt biztos talaj, csak a meder félelmes sejtelve, mélye, s a vastag, néhol vékony jégréteg, zokogott a Duna, sívott-rívott, hajbikolt, azaz lengette a kislány bebugyolált testének kilógó hajfűrtjeit, hát indulnak neki a távolnak, hátranéznek, s mit látnak? Fekete lepelben egy férfi, nézi őket, jön utánuk, talán maga a Halál, de nem is talán, hanem éppen Az, egyik vállán fekete zsákja, másik vállán vastag kötél, hogy befogja őket, a kislányt az iszákjába rejtse, s vigye a lázas lelket a saját birodalmába. Hátranéztek, tudták, ki az. De menni kellett, s többet se törődve, menni, csak menni. De a Halál nem hagyta őket. Haladt utánuk. Háta mögé ért az édesanyának, s szólt hozzá színtelen hangon.

- Milyen asszony vagy te? – korholta. Gyermeked apja visszajött a háborúból, ott él a szomszéd faluban, te meg mész a saját fejed után? A lánynak apára van szüksége, a vagyont is ott hagyod, eszednél vagy te? Forduljatok vissza!

De az édesanya nem szólt semmit, csak oldalra pillantott az apáca, s húzta tovább a szánkón egyetlen értékét, a gyermekét. Tudta, nem jó világ van készülöben, ő úgy tudja, az apa hősi halált halt a Don-kanyarnál, motoros hírvívó volt és lelőtték az oroszok, és ha nem is tudhatja, mi lesz velük, menni kell a nagy bizonytalanba.

A Halál most a leánykát kísértette meg.

– Meghalsz te, lány, viszlek magammal. Szolgálsz az én birodalmamban, őket kettejüket meg hagyjad, hadd menjenek, ahova elszánták magukat. Beszéltem már az apádnak, s ő azt felelte, jól van, kosztért, kvártélyért felfogadhatlak, s ha valamire vágyódsz, majd ő kipótolja a költségeket, tudod, a te apád suszter, ügyes iparos, s egy iparos, ha megmondja, az úgy is volt, úgy is van, úgy is lesz.

A kislány meg sem tudott szólalni, vacogott a szája a hiánytól és félelemtől. Meredt előre tekintete a messze semmibe, talán vélt valamit lázas, ködös tudatával, de torkán akadt a szó, s hitt az övéiben, hitt szegénységükben, s szíve mélyén nagyon is erősen a jövőben. János gróftól útravalóul kapott egy simogatást az orcájára, s bízott, ha menni kell, kivel mással, mint anyjával s nagynénjével, az apácaival. A Duna felénél járhattak, mikor megálltak, hogy a gyermek körül a takarókat még jobban összehúzzák.

A Halál az apáca ócsárlásába kezdett: szidta előtte az eget, a földet, csapatukat, kétségüket, felemlégetett minden rosszat-szörnyűséget, hogy valamennyijüket a félelemmel magával ragadja, de az apáca volt olyan bátor, merész és fegyelmezt, hogy ráemelje szelíd szempárját a kísértőre. Láthatta szörnyű arcát és belső gonoszságát, látta, de nem rettent el. Csendben indultak tovább hátralevő útjukon, s a Halál ott fagyott szoborrá a jég kellős közepén. Útjelzője lett mindazoknak, akik szintén nekivágtak a veszélyes télnak, no, nem kalandvágyból, inkább kényszerből hajtva, mert akkor nem volt

könnyű magyarnak lenni fenn a zordon északon, s a Halál dermedve, addig szolgáltfekete mementónak, míg nem enyhébb szelek jöttek, megkásásodott a jégpáncél, s ő alámerült a hullámsírba, komor leplét elvitte a víz. Vitte-vitte, egészen le a tengerig.

6. ÉRZELMI VÁZLATRAJZ

- 01 aug 2013
- 134 megnyitás

Tragikus sorsával elvitte a mentő. A dunántúli kórház utolsó ebédjét ette, aztán nem szólt semmit, kezet nyújtott, és többet nem láttam. Napok óta beszélt erről a szállításról, hogy viszik Észak fővárosába, még pár búcsúszót váltottam volna vele, de már nem telt rá idő. Eltűnt. Szélvész ragadta el. Keblei belső tereiben ment vele rákos kislánya emléke. Sokat beszélt. Aggaszkodott. Politikai fenyegetettségeket emlegetett, már-már kémnőt láttam benne, pedig csak hajléktalan volt, konokon öngyilkosságra készült, egy vasúti hídról hozták be.

Ó, te, cigányasszony, rugdostak alaposan, ide-oda sodort utad, szolgáltál kocsmákban-éttermekben finnyálgató, bő torkú, nyeldekő vendégeknek, aztán hát ez lett, ami. Olyan sebességgel zagyváltál nekem, hogy végül megszerettelek. Hiányzik a hiányod. Szerénykedtél. Önérzetesen szedted a csikkeket, és nehezen fogadtad el a felkínált egész cigarettákat.

No, megkapta a magáét, felhergelődtél, az a férfi, aki megkérdezte: ki is vagy igazán? „Egy csecsemő tud járni! Hova tették a kislányomat! Leszarom a vajdát, mert eltűntette a gyermekemet.” stb.

Aztán csak ömlött az indulat, emelkedett a hangerő; megszóltak, megfedtek, megvetettek, hogy:” Csak érdekelt, hogy milyen ember vagy, de te még a ramatynál is ramatyyabb vagy.”

Na, ez fájt. Nekem!

Terólad lepergett.

Félni lehetett, még ütlegekre kerül sor.

„Ez a cigánylány bolond, nagyon bolond” – értékelte az egyik epilepsziás, aki mindig megvámolt, és sose adott semmit. Éjszaka is hangosan rádiózott. Majd kitalálta, pénzért adja a többi kezeltnek a porkávéból kevert italt. Meg a töltött cigit.

Tizenhétig számoltam a szálakat, amivel kisegítettelek, nehezen fogadtad, aztán kapaszkodtál, kerestél, és rengeteg dohányt elszívtunk. Kávéztunk rá, ahogy kórházban szokásos. Időt tölteni, csip-csup témákat hosszan tárgyalni.

Öngyilkos akartál lenni. Azért hoztak be.

Első nap felfigyeltem Rád. Megkapó, kedves, szép. Sokára vettem észre cigány származásod. Pedig szembeötlő. Csak nem tudatosítottam. Volt fluidumod, kétségtelen. Vonzottál és féltem is Tőled. A szerénységet mindig nagyra értékelem. Nehezen bogoztam ki mondanivalód értelmét. Voltál Te amerikai születésű, nevelőszülős falusi, orosz apa és német anya gyermeke, hevesen szapultad a Vatikánt... A tenger, az óceán, az univerzum jelentette neked a mértékegységet az igazságkeltésnek, de sokszor csak látszatokig, s torlott téveszmék halmaza ütötte meg a fülem.

Hiányzol, ahogy elsöpörtél.

Mutattam újsütetű verseimet, mutattam antológiánk. Csak engem akartál olvasni.

„Csodálatosan szép!” – mondtad, amikor felolvastam.

Mi is a vers? Egynemű érzések vagy bonyolult lelki alakzatok manifeszt formája? Jólesett struktulálatlan lelkednek egyszerűen „csak?” - közölni. Olybá lett, a vers térbeli elrendezés is, mert ahogy körbenéztem, megértettem a kezelték padokon ülésének rejtett szövődményét. Sejtelemként.

Ne érts félre. Zavaros homályosságaid ellenére sem tekintettelek örültnek. Szeretem a bonyolultságok kibogozását. Erőkifejtésre készítettél. Sok tiszta fényű sugalmat kaptam Tőled. És valljuk be, erotikus impulzusokat.

Tudom, sok szabadosságon mentél keresztül, szexuális kiszolgáltatottságokat éltél át, ez szájmozgásodból leplezhetetlenül látszott. És tudtam, én nem mehetek bele ilyen játékba, elveim alapján nem, és a Te érdekedben sem.

Betegek vagyunk. Tartozunk orvosainknak annyival, nem bonyolítjuk túl az amúgy is súlyos sorseseeményeket. Ráadásul Te nem szedted be a gyógyszereket, az pedig nem kultúremberekre valló, hogy egy fa tövében vagy egy padon, zöld tisztáson vadak módjára szabadítsuk fel a démon hatalmát.

Elvittek Miskolcra. Adtam volna még dohányt, hogy legyen, de Te kezet adtál, s én fel sem ocsúdtam, s máris nem voltál ott.

Hiányoztál. Valami érzés a gyomrom és a torkom táján szorít. Nem kellemetlen, inkább örömszerű. Jobb lett a hangulatom, jár a fejem és a kezem, ahogy itt, most vetem a sorokat, s leírom az érzelmi vázlatrajz végére:

- Köszönöm, Károlyi Livia, hogy megismerkedtünk. Hálás szívvel, köszönöm.

7.AZ ÍRÁSRÓL PÁR SZÓBAN

- 12 aug 2013
- 119 megnyitás
- [2 hozzászólás](#)

Az irodalomban nincs kimondott profi. Műkedvelő van. Befogadói és alkotásra serkentő szint. Fogalmazni az iskolában kényszerülünk megtanulni, az adott nyelv jelrendszerei és szabályainak elsajátítása után. Az írás akármennyire is egzakt műveleti sorozat, alapvetően érzelmi beállítottságot feltételez. Magával sodorja, előhossa az elődök (szellemi és vérségi meghatározásban) tudásának, érzelmi állapotának doxazma-töredékeit. A létrehozott mű-egész olyan gondolkozási nívót feltételez, amely egyszerre kioltja, másfelől felerősíti a jelen tudatát. A művészet mindig képződmény, interperszonális viszonyulás, tehát hatását mindig láthatatlanul fejt ki, a hétköznapióság „csatornáin” keresztül. Így egyetemes.

Hozzászólások

[#2](#)

[mamuszka](#) - 2013. augusztus 17. 08:52:07

*Elvont bölcselkedés -nehéz követni,
de aki érti, annak hasznos lehet.*

részletesebben is kifejthetted volna üdv. Sarolta

[#1 dominjoli](#) - 2013. augusztus 14. 16:11:44

*Köszönöm, sokat vajúdok írásaimmal.
Jolán*

8.AZ IRODALOM: IRODA LOM?

- 19 aug 2013
- 104 megnyitás

A Tejút csillagkortyaiba mérget kevergetnek, s itatják velünk a mákony-történelmet.
Hátunk zúzódásbíbor, arcunk ártatlan rózsza, a szánk szó-hadköteles.

A mai kor kardja zsebünkben, költők és nyugdíjasok megtúrt sorsa, a rozsdás patentú,
laposka erszény. Alma telik belőle, parizer, zsemle. Angyal/fekete-fehér helyett a
televízió ontja színburjánzón, amit a Sátán mesterkedik.

A szeretet csöndes esti párbeszédeire zárszavak kerülnek, ráütve a bélyegző: Szigorúan
tiltott! A gépek sokallják bennünk az embert.

És mégis kell, sőt szükséges a pozitív önkép az új évezredben, a küldetés biztos tudata, a
Fény-dicsérés.

A morajló vizeken a Költészet az igazság mentőcsónakja. Legyen ez egy ilyen rövidke E-
GYED-ÜL-ars poetica.

9.MÁSODÜTEM

- 22 aug 2013
- 112 megnyitás

Téboly tábornok tisztjei körében új stratégiát beszél meg.

Feltűnt, hogy napok óta készülődik valami. S most szüntelenül rohamoznak.

A csata színtere szálkás, néhol repedt, megvetemedett deszkaasztal, egy lényegtelen város
lényegtelen kocsmáinak egyikében.

Alaphelyzetben alkarok, hamutartó felé/felől induló mozdulatok, és néhány pohár. Az én
poharam is. Mélyén valami lötty. Beszélek, emelgetem. Beszélek, emelkedek. Egészen a
többiek tekintetéig. Azoké is kezd már izzani, akár egy villanykörte, wolframával a sötét
szavakat átmelegítve.

Nocsak, az ott vigyorog. Átlátok a szitán, szavaimon röhög.

- Én azon az állásponton vagyok, hogy el kell indulni. Bízátok rám, én elvégzem.

Küldetésem nagysága nyilvánvaló, de a művészetért megteszem, és természetesen értetek
is.

- Ó, te eszement, szavakkal akarsz küzdeni villák és paloták ellen? Kimész a szabadba,
csigának néznek, aztán eltaposnak. Maradj a seggeden, amondó vagyok. Hiszen még
penészes zsemléd sincsen. Mit akarsz te, sedre?

Megemelem a poharam, és nem nézek a szemébe.

- Tudjátok, látomásaim vannak. Mindig egy hatalmas stadionban futok, az aszfaltos pálya fölé édig emelkednek a tribünök, és én csak futok... elmaradtok egymásután... futok... alig van már levegőm, a lelátókon őrzöngenek, érzem-látom-hallom, hogy ellenemre... Egyedül. Nincs ellenfél, nincs edző, nincs levegő, nincs egy árva tarkó sem, hogy utolérném.

Hirtelen torony emelkedik elém, dől rólam a verejték, mintha lecsavarták volna nagy-mindjártban a hangerőt... Döbbenetes a csend. Egy sugallatra, kapkodom a lábaim a lépcsőn, már a tüdőm is kiköpném, mikor végre a tetejére érek. Megtorpanok. A Rákóczi utca képe tolul szemembe, épp csúcsforgalom idejében. Valami razzia lehet, embereket állítanak meg, igazoltatnak, közben egy férfi inaszakadtában menekül, rohan bele az éjszakába. Már szűkül előle az egérút, előtte-mögötte-oldalról, aztán kibillent a vállával egy járókelőt, de ő is elveszíti egyensúlyát, végül annyit látni, hogy szétfröccsen egy ékszerüzlet kirakatüvege, az emberek köré tódulnak, a rendőrök bilincsbe verik, elvezetik, csak a simléderes sapka marad a járdán, az utca rendje helyreáll, nekem meg az jut az eszembe: Tíz év. Azt hiszem, ez tíz évet jelent.

Az asztal mellől felállnak a tiszték és csendben elszélednek.

10. KATATÓNIA

- 21 nov 2013
- 196 megnyitás

A világ képtelenségét próbálta gyakorolni testével. Keletről származó meditációs gyakorlatokkal próbált bemelegíteni. Taj-csi. Úgy gondolom, nem véletlenül alkonyatkor kell nekiállni az ilyesminek. Vagy legalább is Ő így tudta. A legkülönlegesebb hangulatai ekkortájt veszik elő az embert.

A terem nagy üvegfalának közelében álldogált. Az ellopakodó nappal különös izzásban, afféle sistergésben hagyta ide fényeit. És éppen ez kellett. Ez az elfolyó, lángot hordozó, közeli este.

Bal kezének kifeszített ujjait bámulta meredten. Azok alávetették magukat parancsoló akarátának, úgy merevedtek meg, ahogyan kellett. Mértani pontossággal. A tenyér tükrére aztán az öt vékony árnyék vetült, az agynak ebből volt szükséges tapasztalnia. De fontos leírni azt is, valójában milyen is ez a térbeli elhelyezkedés, hiszen a világ kulcsát kereste. Féloldalvást az üvegfalnak, majdhogy nem szembe a lépcsővel, kisterpeszállásban, biztosan kitámasztva a törzs. Hirtelen mozdulattal kell a kézfejet vállmagasságba emelni, miközben a másik kéz kinyújtva, erősen rátámaszkodva a levegőre, most a csípő vonalában. A mozdulat egyszerűnek tűnik, látni valóban meglepő, hiszen eltervezett koncentráltan kell váltogatni, és illik jól csinálni. Sőt! Napok szükségeltetnének, hogy egyáltalán újra nekilássunk. Próbálja meg bárki. Azért is igyekszem a leghűségesebben és halálos precízséggel megjeleníteni a test elhelyezkedését és hallatlan erő kifejtését.

Mert szavak nélkül kell önmagunk hitére, erejére támaszkodva végigvinni a gyakorlatot, és ez még inkább nehéz teher.

Tehát a testtartással minden rendben. Ott várakozik már néhány órája, az üvegfal derengésében.

A holtra sápadt arc megfeszülten figyel. Figyel, hiszen az ujjak még nyújtva, hajlik az árnyék, szinte képtelenség megfejtetni a világ rejtett belső titkaiba burkolódzó elmét.

No, lám!

Megfeszül a nyak,de az egész test is, az izmok mint húrok, kifeszülnek,a csontok megrögzülnek.

A terem sarkaiból mintha lángnyelvek csapnak elő megannyi különös színben.

A hatalmas ablaktáblák, mint a jég, hirtelen millió szilánkra pattant szét..A lángok a test felé kapnak. Mindez váratlan, nem számított. A szemlélődő szem ennyit lát, ez volt a bent rejtőző miskulancia az igazságnak.

Akinél a teljes empátia lételem, tudják, a tudat függőnye szétesűszott két irányba, huzatos és amorf, valamikori színhelyek bűvárképe bezárul a tudatba – menthetetlenül. Mert ezt Ő már nem észlelte. Elragadtatásba esett, és az emberek talán sohasem kapják vissza.

Bolondok háza, kötelen piruettező balerina láthatatlan forgása. Megmerevültség, viaszosan. Kár!

Az üveglablakon, a lángok közt átsuhant a vészmadár.

Láthatatlan emberek rohantak. A gyakorlattevő vonaglott, ordibált. Szirének éneke hallatszott.

Motyogás: Nem marad más, nem marad más...

Álomgerendák, álmoggerendák...

Piruett, piruett... kis balerina,

életszürke romok... kis balerina,

zuhanok, zuhanok... kis balerina,

jaj, bedől a ház, jaj, bedől a ház!

A bal kéz pulzusát méri egy kedvesnővér. Lélektűz, kórházhűvös. És mozdulatlan motyogás.

11. ÓSDI ESET

- 02 dec 2013
- 167 megnyitás

- Ági! Ismered ezt a furcsa embert? Marék magány a zsebében. Ági! Kösziklán áll, talán ezt a marék magányt onnan szedte.

- Sétáltam vele régen, gimnáziumi évek.

- Ide jutott. Áll a szembe szélben, ágak tekergőznek feje fölé.

- Azt hiszem, költő, írtam én is hozzá valamit, már nem is emlékszem, talán ceruzával.

Lázás voltam.

- Elmondok egy rövid történetet. Az is lehet, hogy igaz történet, az is előfordulhat, csak kitalált mese... Tehát:

Ballagott az öreg diák, talált az erdőben egy fehér galambtollat. Hajába tűzte. Ballagott tovább. Talált egy barkaágot, felvette a porból, suhintott vele négy irányba, az ötödik felé elindult. Látott fácánt, mókust, rókát. Egyiktől se ijedt meg, fűzetébe lejegyezte. Fekete zakójára virágszirmok telepedtek, ezt az illathavat vitte be az idegen településre. Beült a kocsmába pohárborra mellé, de szemet szűrt az ott levőknek. Az egyik puffedt arcú belé kötött, az eset másnap bekerült a hírekbe,ez a furcsa ember pedig kórházba. Hajából kihullott a fehér toll, elvesztette a barkaágot,csak a kabátzsebében maradt fél maroknyi szíromhó.

Szép a történet?

- Nemigen.
- Ami nem szép, igaz még lehet.
- Igen, valószínű.
- A vér valószínű vagy szép vagy igaz?
- Éltető nedv.
- Ahogy egy történet. Édes és fájdalmas. Akár egy emlékseb a lelken.
- Akkor ez a kiüzetés élménye a gyerekkorból...
- Igen. A megálló a szélben. Ahol a kőszikla is megmozdul. És majd szaladnak a házak.

12. AZ UTOLSÓ MOSOLY JOGÁN

- 23 jan 2014
- 236 megnyitás
- [2 hozzászólás](#)

A száz-szemű bérház-óriás hallgat. Éjszaka van. A nagyszobában csend. Nesztelen léptek közelednek. Halkan nyikkan az ajtó. Alsom. Fejemen párna. Puffanásra riadok. Sodrófa először a fejemre, a hasamra is több, a párna felszakad, vérem csordul. Menekülni próbálok, de az ismeretlen kerget. Üt. Futok. Kirúgom az ajtót, át a folyosón, aszott félhomály, székek dőlnek, asztal csattan, a váza is szárnyra kel. Ütleget, nem kímél, ütleget a kegyetlen, az Egyetlen Elfajzott Öregasszony.

Nincs tovább. Már csupán az ablak. Aztán csak egy zuhanás emléke. A sikoltás fönnmarad.

„Hová mész, te, kisnyulacska?

Ingyom-bingyom, tá-libe,

Tu-tá-libe, málibe!

Az erdőbe...”

A koponya feltápáskodik, a hulla bűnbocsátóan meghajol, vastaps, kicsit vigyorog, majd meguntán, tovább baktat.

Másnap az Esti Hírlap brutális gyilkosságról számol be a címlapon, a következő kitéttel: "A Cirkusz és Varieté Vállalat a népszerű bohóc temetéséről később intézkedik."

Hozzászólások

[#2 vadvirag47](#) - 2014. január 26. 11:26:45 Kedves vasifecó!

Nem tudom mit éreztem írásod olvasásakor...borzadok az erőszaktól, a filmnél is elfordítom a fejem, vagy kimegyek, ha ilyen rész következik. Tudom ez más, cirkusz, színjáték, bohóckodás, véresen komolyan csak az újságíró veszi, akinek, kell a felhajtás, az emberek felhördülése. A "kacsa" által talán híressé válhat, legalábbis növeli olvasótáborát - a pletykára éhes személyekkel - szerintem inkább hírhedtté. Talán tetszett, talán nem, de igazából nem szeretem a témát, hiába érdekes, engem taszít. Ez van. Attól

még másoknak tetszhet.Érdeklődéssel olvastalak. Vadvirág 🤔

[#1 mamuszka](#) - 2014. január 26. 09:41:24 Bizarr történet.

Mindig csak az erőszak a népszerű téma??!!

nem nyerő nekem.

13. KÉT VÁZLAT - ANGYALOKRÓL

- 10 febr 2014
- 188 megnyitás
- [2 hozzászólás](#)

I.

Minden lépéssel közelebb vagy a hallgatáshoz... Más horizont nyílik előtted. Először szólni akarnál az új élményekről, de tétovázol – és végül csendben maradsz.

Hihetetlen! Ez a megállni látszó idő az Ő életterük. Ebben a közegben sebesebbek a gondolatnál. Ha látó szemekkel néznéd Őket, csodálkoznál. Olyanok, mint az emberek, de hisz emberek Ők, csak sokkal szebbek. Lelküket arany fények szövik át; testük pedig a legélénkebb színekben pompázik, attól függően, milyen intenzitással gondolsz Rájuk. Valamikori ismerőseink, rokonaink, szerelmeink, barátaink arcát öltik magukra, de hangszálaik némák, nem szólhatnak. Ez tehetetlenségük. Jelenlétük jelzések csupán, mindazoknak, akik érzékenyek rájuk. Óva intenek, kalauzolnak az Ismeretlen zegzugaiban, de szörnyű gyötrelmeket is okozhatnak. Súlyos igazságuk van, hiszen a legfőbb parancsolat, a szeretet vezeti útjaikon. Isten kegyeltjei, így csonkán is, mert irdatlan nagy titkok tudói Ők.

II.

Vágysz a közelükre és mégis rettegsz. Valami inadig érint, nem és nem menekülsz már. Jelenjenek meg neked, ragadjanak magukhoz a még-akkora titkok felé. Izzasszanak a csendben. Nézésükkel simítsanak végig rajtad. Adj hálát Istennek, hogy érezhetsz. De hiába szólítanád Őket, hallgatnak. Nem is jeleznek vissza, csak amikor Ők akarnak valamit, akkor kell, hogy érts azon az egyszeri és visszavonhatatlanul múlhatatlan nyelven. Hisz feladatot teljesítenek, térítő követek, örökké úton a mélységes poklok és a ragyogzó mennyek közt. Az emberekért... Az ő álmaikért... Tiszta vágyaikért. E küldetés tudatában lesznek aztán oly zavarodottak a lovagok, csendesek a bölcsek, alázatosak a fejedelmek. Mert az üdvösség mindenekelőtt való dolog. Hogy legyen belőlünk is angyal egykor. Angyal! Angyalság-dal.

Hozzászólások

[#2 farkas viola](#) - 2014. február 12. 10:58:19

Kedves Ferenc!

Jó témát boncolgatsz, mindegy, hogy milyen szinten, de érzed a jelenlétüket.

Igen, az angyalok vigyáznak ránk, sugalmaznak, csakhogy közelünkben vannak a sátán követői is, akik kísértenek, rosszra ösztökélnek. Az ember figyel a jóra és rosszra is, kérdés, hogy melyiket fogadja el?

Szeretettel: Viola

[#1 andika72](#) - 2014. február 11. 16:45:04

Kedves Ferenc!

Érdekes témát fejtegetsz. Annyit fűznék hozzá, hogy az angyalok beszélnek. Nem némák. A jó angyalok a Mennyben dicsérik Istent, és minket is vezetnek, ha.. Ők nem okoznak gyötrelmet. Csak a gonoszok. DE ők is beszélnek, de azt inkább sosem szeretném hallani. A jó angyalok nem mennek a pokolba. Ők csak a Föld, és a Menny között közlekednek. Mint írtad, léteznek, és gyönyörűek. Legalábbis a jók. Ez egy fontos, és érdekes téma, örültem neki! Üdvözlettel: Andrea

14. A KÖLTÉSZET ÉRTELME

- 01 máj 2014
- 250 megnyitás
- [1 hozzászólás](#)

A költészet által nyer identitást egy nép. A történelmi súlyok aforizmált tudatrétege az irodalom. Lázgörbe – s a lázakat, göböket senki más nem tudja csillapítani, hanem a góc elnevezi magát, s amíg ki nem emésztí a kórt, addig küzd, harcol, s harca eredményeként érdemel/szenved. Tehát vajákosság, ám nem sarlatán doktorság: írni.

A „néma” mondás, az értelmes „hallgatás” esélye, hogy eljusson a befogadókhöz, akik még hisznek merni, mernek hinni a könyv erejében. Tudjuk, az esztétikai mérce mindig egyfajta csúszóellenállás, egyfajta úsztatott uszály, afféle partra integetés. S egyre többen szeretnének feljutni, kezet rázni. Korszakváltás van. Amikor már a kocsmák szűkös világában is úgy keveredik a beszéd, ahogy a könyvek itt-ott megírták. Épp ezért törekedik előre nyomatékosan az írástudók és írásértők felelőssége. Mert vegyül a magán-, és a közügy. Nem új keletű probléma ez, de említést kell tenni erről is. A szellemiség, a kitanultság ébredszik ma Közép-Európában.

A történelem cipel, a politika sodor. S hogy igazabbak legyünk: az irodalom állást foglal – meg mint tanultuk, nevel, gyönyörködtet., és semmiféleképpen nem felejt el „beszélgetni”. Mert ami a test szüksége és ami a lélek szüksége – ugyanegy: az egészséges táplálék.

A költő – akár pontifexnek is hívható, „hídverő”-nek, de nem felszentelt „pap”, annál inkább felövezett arché, konok Orpheus, örök bolyongó, ki kijárja vagy járja a labirintust, saját „alvilágát”, s a maga gnómikusságán győz, megmenti azokat, akik rábízattak.

Költőnek lenni tehát veszélyes is lehet, s a fogyasztói idealitás egyik lehetsége, ha nem a leghetőségesebb alakvitele: alkotni – írni.

Isten segítsen a rászorultakon; szólj, költő! - tisztán artikulálj, hogy a bábeli adászavarban, műsorhőmpölyben akadjon értő ember, ki lélektől lélekig ---

Üdv (és alternatíva) az Olvasóknak!

Hozzászólás

[paltetel](#) - 2014. május 02. 09:28:02 Kedves Zoltán!

Ha jól értettem, választási lehetőséget vetítettél képernyőnkre. Írni-olvasni vagy bámulni az előnkbe tett műsorhalmazokat. Igazad van, mi választunk, hiszen szabadok vagyunk ebben!

Üdv. Etel

15. AZ ESZED TOKJÁT!

- 09 okt 2014
- 95 megnyitás

Haladt, vézna vállait az utak és járdák kátrányköpenye takarta. Záptojásban savanyodó agyvelejét dobálgatta. Földobta a tojást, hosszasan utánanézett, és elkapta.

Valamit az orra elé mormolászott: - És ha nem oda, ahonnan?

Földobta, hosszasan nézett utána, egy felhő a Napot eltakarta, várt néhány pillanatot, és elkapta: - És ha nem ott, ahonnan?

Földobta, hosszasan eltűnődött, aztán kezeit zsebre dugta, és otthagyta.

Valóban nem láthatta, hogy a földrengésből-mennydörgésből váratlan kinyúl egy gótikusan kicsavart kézfej, - és elkapja a zuhanó tojást.

16.A SZAVAK KERÍTÉSE (Magyar Napló –címlapkiemelés 200

- 01 nov 2014
- 181 megnyitás

I.

A pékinas belekötött a lisztbe, nem fontolgatta, milyen búzamező, milyen malom, gyúrta, dagasztotta, aztán továbbadta. A település otthonrabjai ezalatt aludtak vagy virrasztottak számkivetve; éjszakai utasok suhantak erre-arra, ki-ki a vélt cél felé.

A pékinas gyúrt, dagasztott, aztán letelt a műszak. Mehetett haza. Nem messze lakott.

Amint kilépett az üzemkapun, egy mentőautó vijjogott a szülészeti felé. Sűrűsödő fájdalom parazsította az égboltot, fényleni kezdett a Nap tollruhája.

Albérletben lakott a pékinas, félőrült barátja már készítette a feketekávéját. Omnia! Hiába volt állandóan benyugtatózva, egész éjszaka világított a lámpa, s ő levelet írt a falakat átszövő villanyzsín-gyökérzetű fáknak. Nem tudta, miért teszi. Hétfő vagy ünnep, ki tudja már, a napok olyan egyformák.

Múltja azonban volt. Szinte csak az. Alkohol, öngyilkossági kísérletek, rossz tanulmányi eredmények, hiábavaló, hitetlen szerelmek. Abortált életének minden kicsi morzsáját ismerte, az évszámait éppúgy, mint a történelemét. Ismerte a mondást: Aki kardot vesz, azt kard veszeji el.

Gulyásleves vajaspogácsával – ezt készítette ebédre, míg a pékinas álmában keverte nyálát. Nem volt álmos, de a rend rend kell, hogy legyen, s ő Isten adta életritmusával nem akarta elveszejteni a nehezen bitorolt időt. Délután, ha tehetik, kimennek nagyszülei kertjébe jövőt teremni.

(Az író döntéskényszerben: Fontos lenne tudni, milyen nap van ma – Hétfő? – Ünnep? – s

legfőképpen: milyen évszak? Na és a nagyszülői kert milyen növényekkel van tele, mi volt a foglalkozásuk, ha egyáltalán nyugdíjasok már. Lényeges, mért váltott át a látható szöveg. Szerves része az anyagnak a cigaretta, az öngyújtó, az óra, az ablakkilincs, a terasz, a hegy fölött a rózsaszín derengés. Maradjunk annyiban.

A szomszéd kertje mindig zöldebb. Almafa álma a meggy, a csicsóka, hogy édes is legyen, lucerna közepén kecske legel, és szőlősor meg szépen termő diófa. Rózsák, dália, muskátlik. Meztláb; kézben kapa. Munka. Munka! Teremjen a föld, legyen valakié!

A kert aljában tavacska, abban fürödnek a csillagok, fel-felcsobban néha egy hal.

Túl temető. Angyalok repkednek onnan-innen láthatatlanul, fel-le, fel-le, és át a tavon, be a kertbe. Látható madarak csipegetik a cigánymeggyet és a menyegző-szilvát.

Oldalt az erdő. Fészekfekete árnyai rávetülnek a kicsi házra, csöppnyi szabadságra.

Petroleumlámpa! – de a kútban poshad a víz.

A pékinas, aki éjjel rendszeresen beleköpött a nulláslisztbe – és félőrrült barátja, aki kávéfőzéssel kezdte a találkozást, nem beszéltek. A félőrrült barát olvasott, sokat (a mihaszna). A pékinas megmerül az ébrenléttelenben. Aztán föltápászkodott, elfogyasztották az ebédet és kerékpáron irány a kert.

Gyomlálás, gyümölcszedés, favágás az erdőn, amennyi belefért, kell télre szeretetdidergés ellen.

Uzsonna. Szalonna, kenyér, vöröshagyma. (A lányok tűrik.) Szól a Sokol rádió, zeng örökzöld slágereket, ami haverokat vonz, ha vonz, meg beleturmixolja a tudhatatlanba az épp aktuális medikushíreket. Folyamatos zajlás a Dunán”, mennyei hajók? mennyei vonatok? Torkolat/tűz-víz a hallgatók ajkán.

Egy nap meghalt a nagyapó. Fejfa, dátumok. Pár csepp könny az óceánba. Az inas jól képzett Inas. Lovagló. Valahonnan a középkorból, kopjára kész vitéz. A család sír, fogy, remeg. A kerti házra rátelepszene a hegyek, a szó-babákat belepik a legyek.

Temető tehát. Túl azon kavargó, poros utak. Némelyik keresztezi egy időre egymást, de mind futnak. Amott a torony. Hatalmas, éhes kapu, küszöbén átjár a szellő, lélegezteti az embert, kertet, tavat, utakat, temetőt. Mögötte gerlék, sirályok – magasan fenn; innen kel a Nap, ide bújik a Hold, halak szájában próféta-csillagok. Mögött. Mögött. Tánc. Ihaj-csuhaj, dáridó!

A két jóbarát be-betér. Törköly. Garat. Lőré – s a kötél kifeszül, mint vitorlafelhő, növelve-gyorsítva a társaság búvseregét. Jár a lap körbe-körbe, a Fogadóhoz címzett Hatőkölben. Tánc! He-he? Cseresznyeajkú lányok, fodor szoknya szorosodik a nadrághoz.

Lenne ropnivaló, de mindig átpasszolja másnak; dombokat, hegyeket egymaga járja. Nem úgy a pékinas. Nála a garas garas. Hétrongyos csizma. Elévődik, nyugta rajta, félőrrült barátja meg csak dönti a poharat, hogy megtudja végre, mit rejt az alja.

II.

(Az író dilemmában: Újra kell kezdeni a történetet, kikutatni, mi is a Valóság. Mert az állítás – valaminek a tagadása; s az ellenzés – valaminek az igazolása. Ha tiszta tükröt tartunk a történelem személyes morzsaléka elé, talán meglátjuk a valamikori ép kenyeret, nem kell túl mélyre menni, a mély maga a mély. Tehát)

A pékinas volt a félőrrült, és nem az örölt lisztbe, hanem a tenyerébe pökött, hogy jobban megmarkolja az ásónyalet a kertben, s a barátja nem a barátja, az apja volt. A tájrend szerint először a temető aludt, előtte-utána élet ragyogott, nagy várakozásban. Aztán bábaasszonyok, szülészetre szaladó nagymamák-menyek, mentőautók, gyermekek, szülők, mind-mind mögött-mellett angyalok. Fölöttük alkonyi égről hajnali rét fölé mászó

csillagok. A Hold hol volt, hol nem volt, ám a Nap mindig visszatért. Templom, iskola, kocsmá.

Az égzúgásban az apa feltartott seprűnyéllel védte a házat és a családját. Még gyerekként. Bombaszőnyeg-térképen állt. Aztán a házat védte, mely „felszabadult”, s majd közkatonaként szolgált, vállon súrolta egy fegyverlövődék, így hát vért adott, éveket várakozott Mária, végül kiszabadult. Istáp! Szőlő. A kertben kishaza. S tündér-almafa. Aztán a fiú. Aki pimasz, s néha pimaszságában igaz. Péklegény. „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk” Ma. .

Kín fal dacot. Önközony. Mozdul az óceán ismeretlen ábrázatával. Tele halakkal, hajókkal új partok felé.

III.

Az apa eszes. – rossz jegyeket visz haza. A fiú ostoba – jó jegyekkel tér vissza. S az idő malma melankóliát öröl – Édesanya. Ismeretlen nyelven lélegzik, amit csak az ért, ki szenved, tudást mer. Az apa fűtyül. (Madár?) A fiú sosem. Fe-teke-fekete és sárgarigók. Az anya Párizsról énekel. Kevesebbet, mint amennyit kéne. Magános rulett mindenki. Jajgat a föld, sír a kapa. Romolhatatlan a nyomor. Olcsó a jóllakás. Több se kell, a Fiú – részeg. Elissza kenyere javát. Szenvedget. Nemigen bírja. Próbálkozik. Elvétí. Él! Élni vél. Vegetatív. Fonaltalan, hát ahol tud, segít. Ahol tudják, seggbe billentik. – De mért? – kiáltja. Bolond. Zörömbölnék a falakon túlról. S be se jut a kenyérgyárba. A vonatzaklatolás mégis azt kívánja: Legyen (zaklatott, fordított álmrend)! Keleszt a fény, kulcsra zár a Titok. Fekete-fehér birkák a birtokon. Szánalom...

(Az író radiációja: Szánalom magam. Mag. Kert. Kikelt. Tesz-vesz. Kávé – sok sokk. Szigarett. Előttem az utódom. Szeress! Hess, ki! Más kor, más-miképp.

Tanulom/tanulom? Múlthegesedés.)

Anyá főz. Finomat. Táplál. Kihízom a ruháimat. Kinövöm. Zokni kell. Sapka. Sál.

Melegruha. Lélek. Virraszt a Fiú. Fenn – alszom. Cserélgetik az időpontokat.

Gyöngysorral fölűzöm. Feleségemnek ékessége, férjfiaknak éhessége. Működik a csönd. Számlaköteles. Nyugtalan a Nap.

(Nem árt vigyázni! Imakatonaság. Szólásmenetelés. Márkaháború. Az író incardináció!

Az író – „a vaj készítésekor visszamaradó, sűrű, édes v. kellemesen savanykás ízű melléktermék.” – Új Idők Lexikon 13.-14. kötet.)

IV.

A fiú félnotás. Az apa félti. Szeretni szenved a csősz-őszi köd alatt. (Az anyját!) Aztán a zuhók után lányok fia anyját! Mit lát ebben?

Nikotinarany a mutatóujjon, köbös éjszakánként a Szaturnusz gyűrűi felragyognak. Hitet avat, fényszobrot, rákollók metszegetnek lenyelt sérelmeket. Ijesztő rongyok kárvallás ellen. Az apa apja teszi ki unokája születésére. Hátba szúrják injekcióval, gennyfolyam.

Az ágyra, a kórteremből ki a folyosóra, le a lépcsőn a kapuig, - hovatovább. Templom, iskola, kocsmá. Hűlő-félben tárgyak. Kőkönny, nehezeknek naplókra, levelekre, - a fiú időtelen fázik. Gyám a temető. A feleség sír. A kelekótya Fiú anyja is rí.

(Írói monológ: Idáig látom kék fájdalomukat. Áll a bál. Kész cirkusz. Felkavart csendek. A piaci mérleg a szívnek jut. A csönd: az lárma. A lárma ma már nem csönd. Pörgő-forgó.

A holnap egyre közel, a nehéz néhol távol. Lélekkártyavárak áznak, magasodnak.)
A hengereltvirág falak közt rokoni méz. A must most már óbor. Gerlék, szajkók, héják.
Keresztek és totemek.

Az udvari ülőkád ára a Székelyké. A kapu zárva. Mindig háromra. Zöld. Eltéved egy
vonat. A Tejúton túlköl egy IFA. Guszti vezeti. Ölében lúrkó. Hibban: Nyugat-Berlinből
érkező tévés mikrobuszra tekint. Egyenes út vissza a beazonosítandó 19-es tavaszba.
(Közbeszólás: A társadalom tirádája az írók esetlegessége. 2000-ben megannyi könyv.
Körül-belül. Szellőzködnék a holtak. Új hierarchia talán? A szegfűk szegett füvek-e? A
tulipán pántol? A gabona nyalábolható. A nevek, arcállások balra indulnak, jobbra
táncolnak, hol innen, hol onnan az értelem, az igazlátás fenn a magasságban. A pénz
bitangol.

Az író szociográfus, történelemsejtő, lélekmatató stb. – vice versa. Az alkohol ürmöfoka
alig számolható. Démonok tántorgatják a mindenivó pártállását.

Vajon már vagyunk-e atyafiak születésünkör? A gondolatok gyümölcsöskertje hazává –
elavult? -, lélegzetvételekké megmetszegetve.

A fény ösvényét a holtak küldik vissza? A vak is látja: a Föld határtudatát a képzelet
tágítja. A MÁK-ból Mát csinál. Égzengős holnapot.)

V.

(Az író bűnbocsánatba kerül: Az ötödik fejezet az álmok alagútja. A kozmosz küldi őket,
átsuhannak, talán megtapadnak, aztán visszaröppennek. Forgandó fogadandók. A
képzelet nő-vekszik, talán-talán – dönt. Így születik az Apa.

Pékinas? Lehetne az is. Ámbátor a fakírság ötvöse. Helybenjárás múlt-jelen-jövendőben.
Iskolába nem járt, heverészett a víg patakparton, egy szitakötő szállt rá, szájon mart egy
lányt, vágyai széjjelszéledtek. Egy hídon azonmód áttüledtek. Az író, bejh, nehezen
bíró szülemény. Amint leír a kéz, az alkotó visszahúzódik saját testmelegébe; - szárnyra
kel öröm, titok, jaj, búbáj, rajokban élet-töltemények. Felelős ős-felelőtlenység az irodalom
– de üdvtörténeti úton. Gyönyörvetés a nyomorúságba. Ha az! Bagolyköpet a szellem-
friss cipőba.)

VI.

A Fiú félig aludt tehát – sokáig. Hasán redőnyrés-fény, s azt vette észre, nincsen senkije.
Ezért őt figyelni mindenki, cérnaszálon libeg homlokneve. A léleklényei vannak. Meg
jelei, amik a Végtelenségig kódoltak. Olvasatai: átszűrt szavakon, fákra pingált leveleken
üzenetek, szétszórt civilizációs hulladékok fura magánybankár-Elliot kvártett-ismereteivel
barangol egy sehogy se összeálló világesszé. Zárt ajtók otthonában kívülről olvasott
mesék. A bent – kint. A határon lobbannak lidércclángok, füst-, hamu-,
káromkodásáldozatok – s korábbi tömegirtások emlékidézése, rétbén-emberekben,
mában-jövendőben; a vérvirág-tollú szellemkín-ének – walesi bárdok, ez a csönd-
háttérország, kik mást nem tudnak, nem merhetnek, s ha bírják, bírják. A betűrejtekhelyek
túszaira játsszák e véremedett létküzdelmeket.

A Fiú félig alszik tán, betokozott-fokozottan.

A Fiú azonban él már. Apa. Férfj. Remél. Nével. Névvél látja el családjá ismeretlen
felbukó szörnyeit: Axon-Dendrit-viszony. A magáéval is birkózik. Egész életével felel a
rábízottakért. A poklon túl nincsen már semmi. Ott már minden csak lebeg. Vagyis a
Semmin túl van a senki-Pokol.

Alexandriai Szent Katalin, segíts!

VII.

A/ Írópékinas: Cigi van?

Eladó: Milyet parancsol?

() : Milyet,milyet! Mindig másmilyent!

tüdőszárnyak ereszkednek

B/Pékinasfakír: Magyar vagyok?

Eladó: Miért? Tán az Isten valagából...?

a történet lényege

C/ Fakírótvös: Átállítandó az idő?

2. eladó: Mi zökken?

1. eladó: Ha akarja, hogy magára járjon a rúd...

algebraszemérem

A kar, a láb, a fej, a törzs, a bőrszín= EMBER

Lélek és Gyomor = NYOMOR

Enteste tenmaga

Szerelmeket álmodik a tévé: Audrey Hepburn

Natalie Wood

17. BÉKE VELETEK!

03 nov 2014

04 91 megnyitás

Élt három testvér, az egyiket úgy hívták: Nemjő! -, a másikat Nagyonjő!-nak nevezték el szülei, és volt végül Nemtudom! -, a legfiatalabb.

Édesapjuk már nagyon beteg volt, hát ágyához rendelte őket, hogy ha ő már átköltözik a másvilágra, mindegyikre hagyjon valami örökséget. Összegyűltek, s kifaggatta mindőjüket az apjuk.

Először Nemjőt!-t, hogy ha ráhagyná a házukat, ahol nevelkedtek, mit kezdene vele.

- Édesapám, az nem lenne jó, mert nem tudnám fenntartani, összedőlne, és az nem lenne jó.

- Jól van, fiam, mire vágysz?

- Az ezüst zsebórásra, apám.

- Mire használnád?

- Minden nap nézegetném, hogyan telik az idő, futnak körbe-körbe a mutatók.

- Jól van, fiam, ha neked az kell, megkapod. Aztán vigyázz rá nagyon.

Utána Nagyonjő!-t kérte maga elé, ha ráhagyná a szülői házat, mire menne?

Nagyonjő! elgondolkodott, aztán azt válaszolta:

- Az nagyon jó lenne, de nem tudnám fenntartani, s romokba dőlne.

- És mire lenne szükséged?

Nagyonjő! hamar megfelelt apjának.

- Az arany pecsétgyűrűnek örülnék!

- Jól van, legyen úgy. És mire használnád?

- Felhúznám az ujjamra, forgatnám, nézegetném, büszkélkedve, hogy a Te fiad vagyok.
 - Rendsben – mondta az apja.
 - Köszönöm – mondta Nagyonyó!
 Végül sorra került Nemtudom! Tőle is megkérdezte a beteg szülője:
 - Ha rád hagynám a házat, elfogadnád?
 - Ha Nemjó!-nak sem kellett és Nagyonyó!-nak sem, akkor én sem fogadhatom el, mert összerogyna, s benne halnék – válaszolta Nemtudom!
 - S neked mi kéne akkor?
 - A réz távcsöved, amivel a madarakat nézegetted, az lenne Tőled az emlékem.
 Vizsgálgatnám, ki-merre tart, ki-mit csinál?
 - Jól van – mondta az apjuk. – És mi legyen akkor a házzal? Eladjátok, s abból éltek?
 - Ha áldásodat adnád rá, mi ezt tennénk.
 Másnapra az apjuk meghalt. Nemjó! nézte az órát, Nagyonyó! felhúzta a pecsétgyűrűt, Nemtudom! pedig a madarakat és az embereket leste. Eladták a házat, s jól éltek a pénzből. A szegényes viskót kicsinosította új tulajdonosa, vígan élt benne családjával. Nemjó!-nak gyakran elromlott az órája, fogyott a pénze. Nagyonyó!-nak elkopott a pecsétgyűrűje, de elfogyott a pénze. Nemtudom! gyakran használta a látcsövet, de elfogyott a pénze. Összegyűltek egy év után, apjuk halála napján.
 - Nemjó! hány óra van? – kérdezte Nagyonyó! – Nem tudom – felelte az.
 - Nagyonyó! mi lett a gyűrűddel – kérdezte Nemtudom!. – Elkopott.
 - Nemtudom! mit látsz a távcsővel? – kérdezte Nemjó!
 - Egy csinos házat látok, apánk házát – felelte Nemtudom!
 Nemjó! azt mondta: - Örülök, mert nem dőlt romokba.
 Nagyonyó! azt mondta: - Szerettem régen azt a házat.
 Nemtudom! azt mondta: - A házban lakik egy család. Nekik nagyon jó, nekünk nem jó, s nem tudom, hogy mi lesz velünk -: mondták apjuk sírjánál állva, már egy év múltával.
 - Tartsatok össze – mondta volna apjuk akkor, de csak annyit hagyott rájuk -: Béke Veletek!

18. KOLONCOS MONOLÓG

- 11 nov 2014
- 115 megnyitás

- Menj innen, te, haszontalan, semmirekellő. Még viselkedni sem tudsz. Koszos és bűdös vagy,
 mint egy disznó. Nem tudsz rendet tartani és annyit dohányzol, hogy a gyárkémény hozzád képest illatos szelence.
 - A gyerekeddel foglalkoznál inkább. Ne az elmúltakat dédelgessed. Szüleid leélték dolgos napjaikat, te meg azt sem tudod a fiadról, mit evett, mi történik vele az iskolában, kik a barátai.
 - Nem azért születtem, hogy mindent én csináljak, az apja vagy, te is foglalkozz vele. Mi lesz, ha velem történik valami? el sem tudod látni.
 - Mi a fészkes fenét csinálsz már megint, Szabi! Olyan vagy, mint az apád. Már az idegeimre mentek mind a ketten. Az egyik pöfékel – és nem csinál semmit, a másik meg mindent szétpakol. Tarts magad körül rendet, mert nem tudom, mit csinálok. Mész

majd javító-nevelő intézetbe, ha továbbra is ezt folytatod! Mihaszna, semmi lelkek vagytok. már torkig vagyok veletek.

- Ha azt mondom, ezt hagyd abba, akkor rittig folytatja tovább. Az ember kiteszi értetek a

lelkét, - és az is kevés.

- Na, ez már mindennek a teteje. Hányszor mondtam már, ehhez ne nyúlj hozzá, mert piszkos

a kezed. állandóan nekem kell kitakarítani utánatok. Ti meg elnézitek... Nem zavar, hogy előbb ideraktam,4 Most meg hova tűnt?! Meg vagyok én áldva veletek.

- Tűnj innen! Mondom: tűnj innen, mert nem tudom,mit csinállok! Lódulj! Nincs itt semmi

keresnivalód. És többé ne is gyere vissza. El tudom magam is látni a dolgokat, nem kell, hogy te is itt lábatlankodj köröttem. Ha eddig kibírtad a fiad nélkül, most már ne akarj tőle semmit. Majd felnőtt magától. Amit egyszer kihagytál a nevelésében, azt nem lehet pótolni. Mert nem!

- Nincs semmi közöd hozzá. Hozzám se. Eridj a barátaidhoz, aztán azoknak mondd, mi-mennyi-

hány óra. Azok valók hozzád. az egyik iszik, a másik nem dolgozik. Meg lehet így élni, mondhatom. Nem elég, hogy nincs munkája, még két kézzel szórja a pénzt.

Neked a bőröd alatt is az van? Mintha nem lenne meg minden forintnak a helye.

Aztán amikor elfogy, siránkozik, hogy nincs senkije, aki segítsen rajta. Meg hogy ő mindenkit szeret, őt meg senki. Változtass a modorodon, aztán mindjárt más színben látod a világot. Ne csak a szemed meresztgesd... Meg hogy nem jut az egyről a kettőre, vagy ötről a hatra. Az ember mindig keres valamit. Mert talál. A munka! Az mindig van. Csak győzzed...

- Méltóztassál odébb állni. Mert itt útban vagy. Millió-egy dolgom van, nem érek rá még téged is kerülgetni.

- Azt, azt! – azt tudod mondani. Minek is jöttél ide. Szajkózd csak, szajkózd. A gyerek meg

mindent hall, aztán elmondja az iskolában. Hogy nem sül le a képedről a bőr.

- Talán én akartam?! Én könyörögtem a gyerekért?! Hogy majd együtt könnyebb lesz –

gondoltam -, hogy majd együtt felneveljük. De te nem! Éled a magad világát. Én meg gürcölök, öt ember helyett dolgozom. Mert ez is az én dolgom, meg az is az én dolgom. Főzni, mosni. Vasalásra és takarításra sokszor már nem jut elég erőm.

Vásárolni kell, mert különben mit eszik a gyerek. Dolgozni is kell, mert különben miből fizetném a gyereked étkezését?! Ha én nem teszek érte, hogy valahogy jobb legyen, helyettem ki teszi meg?! Senki.

- Na, ehhez tartsd magad. Most pedig usgyí-ki! Nincs itt szükség rád. Kívül tágasabb. Az idő – pénz! Tessék megjegyezni.

19. KAJSZI-MESE (Az én mesekönyvem – pályázatra)

- 21 nov 2014
- 106 megnyitás

Van a nagy Semmi közepén, nevezzük rétnek, egy göcsörtös, öreg fa. azt mondják, aki az árnyékába heveredik egy bizonyos napon, annak a számára megszólalnak a levelei, ágai és mesét mondanak.

Élt egy legény, távoli, szegény vidéken, Isten háta mögötti faluban, ahol kevés volt a megélhetés, nagy a család, s mivel ő volt a hetedik fiú, elindult szerencsét próbálni.

Nyakába akasztott egy tarisznyát, vándorbotot vett kezébe s útnak indult. Ment-mendegélt. Városokon, falvakon, erdőkön-hegyeken-mezőkön – és elért ehhez az álmot hozó bölcs fához. Leheveredett, s elnyomta a buzgóság.

Csendesen pihegett, de körötte szél támadt.

- Kajsza, kajsza – susogták a levelek.

- Banga, banga – zizegték az ágak.

- Kajsziarackfa – rebegte egy tündér, aki a szélforgatagban odatermett. - Van három ága, három ágának három virága, három virágnak illata, álma, és gyümölcsöt terem, épp akkorákat, amiből az ilyenfajta legénynek a családja is megélne. A család atyja az Isten, a család anyja a Nincsen, s ami közöttük támad, nevezik vonzalomnak.

- Szeretlek! – szólt az Isten.

- Kedvem nincs, legyek Minden – szólt Nincsen.

- Ha nekem minden vagy, magadnak Nincsen, keressünk valamit, keressünk kincset. Az emberek kincsnek nevezik az olyan dolgokat, amik nem az övék, de ha mégis a szerencse útján hozzájutnak, élhetnek utána fényesen.

Épp akkor ért oda a Nap, az árnyék elvonult, s a legény felébredt.

- Semmi sem történt, csak aludtam, - és mégis mindent megértettem a világból.

Ott távolban, a rét és az erdő szélén áll egy ház.

– Odamegyek, megnézem, kik lakják.

És valóban. Lakott ott egy család. Három gyerek. Két fiú, egy lány. A lányka a sarokban sírdogált, mert hármójuknak nem volt se anyja, se apja. Elvitte őket a háború. Békétlen idők jártak akkor mindenfele, s nekik jól kijutott a bajból. S éltek ott a házban, szegényen és nagy-nagy bánatok közepette.

- Állj közénk, legény, védjük meg ezt a lányt s a házat. Négyen kimegyünk az erdőbe, kutatunk

olyan csemetefélék után, amilyent a fa alatt álmodtál. Beültetjük a rétet, felneveljük a fákat, gyümölcsöket kivisszük a piacra. Hátha megvigasztalódik nővérünk, s kiderül a sorsunk.

Úgy is lett. Gyűjtöttek suhángokat, elültették, gondozták, lett rengeteg gyönyörű virág, a gyümölcsök beértek, elkeltek, s híre ment az emberek közt, milyen édes ízű a kajszi.

Évről évre, szüretről szüretre szebben éltek, találtak mindannyian párt maguknak, kicsi lett a ház, hát építettek újakat, égett kezük alatt a munka, faluvá terebélyesedtek, megsokasodtak.

A háború fellegei elvonultak, s éltek békén, gazdagon, boldogul.

A legény a leányt vette feleségül, mert az együttlakásban hamar virágba borultak egymás iránt, s egyszer a legény azt mondta a lánynak:

- Szeretlek!

Mesésen éléldegéltek, mert gyermekeik is születtek.
Így találta meg a legény a kincsét-szerencsáját.

20. DADAISTA BOLONDMESE

- 05 dec 2014
- 108 megnyitás
- [1 hozzászólás](#)

Kedves gyerekek! Kezdődik a ma-esti rémmese.

Egyszer régen, az első vers előtti időben Spartacus talpra állt s azt olvasta egy újságban, a történelem izsappakolás, eperkrém, tejfürdő, babkávéba áztatott szöveg-Kánaán.

Kezébe vette ostorát, vándorbotja előtt megnyílt a tenger, s átvezette népét nem kevés hitével a tetőtérbe komponált látványba. A friss fenyőillat beitta a pénztárcáját.

Akkor jött a rinocérosz. Azt mondta:

- Szép ünnepekhez jár a bőrpakolás.

Spartacus előfűtlyentette szolganépét, s a következő nyáron a rinocérosz büszkén feszített a plázson.

Akkor jött a medve. Azt mondta:

- Bejutok én is a döntőbe eperzabálásból.

Spartacus előfűtlyentette szolganépét, s valóban a következő kontinens-bajnokságon a medve ott feszített jóllakottan a dobogó legtetetjén, mert teleszedték jól kosarát.

Akkor jött a kósza méhecske:

- Annyi harmatcseppben láttam már megmerétkezni társaimat, most bőségesen szeretnék fürödni.

Spartacus előállt ismét, s a hiányérzet azonmód megszűnt.

Akkor már csupán a babkávé maradt a mese mélyén, és Spartacus alászállt a csészébe, s tejeskávés jó reggelt kívánva elaltatta a gyerekeket.

Hozzászólás

[#1 Jasmin](#) - 2014. december 10. 19:48:15

Ennél mulatságosabb szöveget alig ha olvastam (legalább is emlékeim szerint).

Köszönöm az élményt. 😊

21. A DERVIS

- 11 dec 2014
- 110 megnyitás

Üzbegisztán egy távoli ország, ahol jóformán semmi sincsen, csupán homoksivatag és hegyek.

Élt ott egy dervis, afféle vándortanító, akinek nem volt egyebe, csak egy göthös tevéje, azzal járt-kelt keletre-délre, s ha emberekkel találkozott, cserélt egy-s-mást. Mondott egy mesét, s azért kapott ételmet, árucikkeket, s egyebeket.

Egyszer én is meghallgattam, hogyan csinál a Jóisten esőt.

A sivatagban a zivatar aranyat ér. Úgy mondta, a Szűzanya könnye, a Szűzanya verejtéke. Az emberek sokat szenvednek a forró szárazságtól, a dervis kóróhoz köti tevéjét és táncolni kezd, pörög-forog, énekel (kántál): zimme-há, zimmé-hé, uma-ma, há-hé, zimme-há, zimmé-hé, uma-uma, há-hé.

Ájulatig énekel – mire a Szűzanya, a sivatag Királynője felébred, letekint az emberekre, megsajdul a szíve, felhő fut át a homlokán, és zokogni kezd. Siratja elveszett Szentfiát, indul keresni, de a falvakban-városokban üres kirakatokat lát. Szeme könnyei végigcsordognak az üvegtáblákon, s átváltoznak arannyá-ezüstté, selyemmé-brokáttá, aztán abbamarad sírása, mély álomba szenderül.

Az embereknek lesz újra mindenük, a legszebb árujukból, a legfinomabb ételükből adnak a dervisnek, aki megköszöni, szépen elfogadja, tevéjét eloldja, s vándorol tovább, hogy az emberek ne lássák, hogy most egymaga sír, szíve tele csordultig bánattal, jósággal.

Távolabb aztán étkezés után Ő is elszenderül, álmában megrakott kirakatok képével.

22. A VISKÓ TÖRTÉNETE

- 15 dec 2014
- 78 megnyitás

Volt egy fiatal lány és egy fiatal férfi. Nagyon szerelmesen. Az erdő adta étkeiket, fa nyújtotta melegüket és a sötétség idején csillámló havak hulltak, s önmaguk voltak. Egy ős egyszer betekintet ablakukon, amint ott egy gyertyaláng mellett könyvet olvastak nagy csendességben, s emberi hangon akkor megszólalt az ős: - Hoztam valamit a küszöbre. S azzal tovaszelelt. Megértették, sejtelemből, kinyitották ajtajukat, s valóban egy kosárban egy kisdre letek. Etetgették, nevelgették, és az évek során megokosodott, felnőtt férfivá érett. Elindult emberi útján, falvakat-városokat járt, mesterséget tanult, párjára lelt egy szép, fiatal menyecskében, s egy nagy vesszőkosárral kezükben felkeresték az erdőt, a férfi szülei viskóját, s ott ragadtak. Vígán-szorgosan éldegéltek, s nevelgették-okosították gyermeküket, mert gyermek volt a vesszőkosárban, aki szintén felnövekedett, s indult ő maga is szerencsét próbálni, tanulgatván az elmúlás és a szeretet tanait. Gyarapodtak, haltak, az ünnepeket megtartották és hitték az Istent. Karácsonykor meséltek egymásnak, főként arról a magányos őzről, aki honnan, honnan nem orra melegével az ablakon és szeretetajándékával a küszöbön, régestelen-régen egyszer megjelent felvirágoztatni, meggyümölcsöztetni a hajdani fiatal pár viskójának életét. És a Hold változott, a Nap állandó lett, s évszázadok-évezredek teltek ki, örömmel-békességben. Ámen.

23. KEDVESEM

- 18 dec 2014
- 88 megnyitás
- [1 hozzászólás](#)

Már csak a csupasz ágak. Nincs megszólítás, nincs édeskedés, nincs semmi. Meztelen szavak a telefonban. Már lejátszódott minden, hallgatni se szabad mégsem. Hogyan szabaduljak attól, ami fáj? Néhány napja tudtam még sírni Érted. Nem volt muszáj, hát sikerült. Azonban ki kell fejezni magam. Elmondani: fontos vagy! Lételemem. Túl sok ez Néked? Nem ismerem a mértéket? Én sosem tudtam kiadni magamból, ami bent nagyon is kiabált. Magamat nem tudom dédelgetni. Te tudod tán, ki vagyok? Te tudod, hogy kicsoda vagy? Meghatározta már, ki, milyen minőségben szerepel az életemben?

Nekem mi maradt? Nekem már csak Ti vagytok. Szerelmek? Barátok? Sosem-szerelmek és félígsem-barátok?

Elegem van az egészből. A lényegre kéne csupaszodni. Hülye telefon! Műanyag. Emberhiány! Évmillió magány. Ki egyedül-valóbb rajtam kívül? Ki vesz észre komolyan?

Viseld a sorsodat: Megfelelhetetlen órák, napok, évek. Egyetlen valóság lenne! A szó hatalma: Szeretlek!

Leg-lényegemig.

Elmerülni az érzésben. Le a meder-mélyig. Fuldokolni légszomjasan. Megébredni.

Mért nem szeret engem senki? Én sem szeretek esetleg igazán? Ki fog engem megtanítani szeretni ?

Senki nem szeret senkit, csak véli? Még önmagát sem, nemhogy másokat. Hogy lenne jobb Neked? Vagy Neked jó, mindenkinek jó, csak nekem rossz?

Kibírom. Erős vagyok. De minek is tartom egymagam vállaimon a Földet? Kinek vagyok erős? És mikor szoktam összecsuplani a nagy szikla alatt?

Ki gondolta ki ezt az egészet? Az álmok valóra válnak?

Nem tudok kérdezni. Elkezdni sem tudok. Mi ellenében élek? Ki kit tagad az életben? Melyik énemmel szoktál beszélgetni. Melyik Éned szól felém? Hova zárkózol előlem? Hogy szavaim mint nyilak, visszapattannak, sebezve Persze, senki sem kérte, hogy nehéz ügyeket bolygassak. Hagynánk egymást báván „aludni”, a felszínesen érintkezni? Írom a levelet, de már éjjel 11 van. Tehát még ma van. S ma beszéltem Veled. Nem tudtam elmondani a bűvös vallomást. Eltitkoltam, hogy szó el ne vesszék, érzés megmaradjon. Régen jobb volt egyedül. De most már nem. Alig van valakim. Sajog a halántékom. Össze kéne omlani. Szenvedni roncsaim közé hullva. Mennyire elegend lehet már nyavalygásaimból! Mért menekülök mégis Hozzád-Feléd? Mit várok Tőled? Nem! Azt hiszem, nem halnék meg Érted. Élnem kell És ne halj meg előttem. Kérlek! Nem akarnám kibírni. Ne tegye ezt meg előttem senki, akit ismerek és szeretek.

Anyá, apa! Mért mentetek el?

Mit nem tettem jól? Mit éreztem szépnek vagy rútnak? Minek mi lett az értelme? Mitől félsz, Kedves, velem kapcsolatban?

Ezzel kellett volna kezdeni. Sokat segítettél mostanában. Én viszont kínjaimban azt sem ismerem fel, mi az igényed? Milyen a vonatkozásunk? Meg kéne tartani kapcsolatunk. Tele vagy gyönyörűségekkel. Gazdagsággal! Lelki pompákkal! Éhezlek! Eddig nem fogtam fel hiányod nagyságát. A mindennapjaim ürességét. Ásítózom. Áhítódom. 23 óra 40 perc.

Holnap van már. Tudod, egy éjszaka alatt az ember nem lesz okosabb. Tehát folytatom céltalan fantazmagóriáim. Nem is tudom, mért kezdtem bele? Körülhatárolhatatlan. De a mi kapcsolatunk nem úgy működik, ahogy kéne. Állandóan kapaszkodom, nyúlok Feléd. Én úgy örvendeznék örömeidnek, - ha elmondanád! Önző lennék?

Nem, a telefon nem elég. Találkoztatni kéne. Persze, nehéz. De ami fontos, arra lehet építeni. Egy randevú: mozgás-, légzés-, tekintetterápia. És még annyi más! Éveket ültem lénym mocsarában, gyászaim serkentenek.

Egymaga nem ember az ember. Csak létező. De nem élő, igaz, hogy holt se. Tépdessem le arcaimat? Hogy melyik vagyok én? Milyen az igaz szóolás?

Ó, én nyomorult pára, ó, én, vadszamar! Hát nem tudok élni nélküled? Vélem vagy hiszem? A sors dönt majd, vigasz lesz-e, vagy ábránd maradsz?

Jót teszek Veled, hogy állandóan kereslek? Légy őszinte! – és mondd el. Fogsz levelet írni? Fogsz telefonálni önszántadból?

A levél nagyon magányos műfaj. Míg írom, van örömöm, de el is indul a bánat, lesz-e válasz? Legtöbbször elmarad. Aki keres, - az várhat. Nem eget ostromló érzelmekkel küszködünk? Nem szereted, ha egy férfi lelkizős típus? Sok Neked a tunyasága? Lomha csigatempó. Viaskodom kamaszkorom lélek-árnyaival. Tudod, nem nőttem ki ezeket a ruháimat. Jó akarok lenni! Akarni meg lenni – mondhatod -, az kettő. Igen hosszakat hallgattam. Pedig kommunikálni kell. Megérintettél. S most próbálgatom, de nehezen megy – bevallom.

Úgy tűnik, ébren vagyok. Levelet írok. Levelet! –Neked. S átítatódom emlékeimmel. Érdemes dolgoznom a papíron? Szívesen veszed a mondataimat? Szebben nézek Rád, ha majd esetleg találkozunk? Minden ajándékként ér, amit Tőled kapok. Tanullak. Nehéz lecke. Írok bele a vakvilágba, s tán terjesztem pestisemet. Jól meggondolni, mit küld el az ember.

Életem ékszere, gyémántja vagy, szabad és szép.

Virág vagy Te magad is, engedj közeledbe!

Összetartozást szeretnék. De a szavak lerekesztenek. Szívre lel, szívvel élni – ó, be, nagy vágy!

De nem léphetem át hatáskörömet. Bizonyos, a levélírás eltávolít magamtól, s elidegenít Tőled is egyben.

Most meg kéne fognod a kezem, s mondani: Ne írh többet, értem, mit akarsz. Igen, harmóniát, helyes alapállást. Leghőbbképpen Téged!

Mondd, reménytelen az esetem? Ugye, megbocsátod elhangzott indulataimat a telefonban. S nem retensz meg tőlem. Bárki leszek, ugye, elfogadsz? Ne kelljen rejtegetni arcomat. Vigyáztam soraimat? Hívhatlak?

Találkozás? – csodálatos lenne!

Fontos vagy nekem. Nem a mondat fontos, hanem a mögötte. Az egész eseménysor, ami végül engedi, hogy leírjam – valóságosan, szívből! Suttogva, neszező örömben. Hallani vélem hangod színét, bár értem én: Nem akarom tisztázni, amit már ezerszer elmondtam. Ezt mondanád?

Ha ezt, akkor: Isten Veled, Drága! Őszinte hódolód: F.

Hozzászólás

[#1 Vali-mami](#) - 2014. december 19. 23:42:59

Kedves Zoltán !

Micsoda párviadalt vívsz saját lelkeddel.

Micsoda kétségek,

....és micsoda kérdések ?

A bizonytalanság gyötrelmei.

A menni és maradni "nemtudom" választása.

A hited megbicsaklik.

Kérdéseidre nincsenek válaszok.

A vágyakozás útvesztőjében bolyongva élni a legnagyobb magány.

Mégis ez mozgatja tollad?

Ez lenne a termékenység katalizátora ?

Vajon kell-e ez ilyen áron?

A bölcsek....igennel válaszolnak.

Mint mondják....fájdalomból születnek a legszebb sorok.

Mégis az ember nem szomorúságra,fájdalomra hivatott.

Kinek mi jut.

Aránytalanok a fény-árnyék napok.

Sokkal inkább ragyogni kell...világítani.

Nos...tudod a leckét.

Írj !....Írj !....Írj!

Üdvözlettel:Vali m.

24. PIHENJ MEG FUTÁSOD UTÁN! (Tekintet folyóirat 2008/1.)

- 30 dec 2014
- 69 megnyitás

(automatikus írás '84-ből)

Tárgyi környezet. Aztán az emberek. Aztán a megismerés. Hogy kihez kell ragaszkodni, ki engedi, s mivégre!

Beletúrní a világba. A világ szín és hangulat. Én sem vagyok más, csupán lemásolt valami. Szavak, színek.

Lehet, hogy kék vagyok. Vagy lehetek.

Futok. Lábam körül kutyák csaholnak. Látom, milyen fehér a foguk.
 És én csak nevetek.
 Látom az embert, aki kétségbeesetten fut, keresve fákat, bokrokat. Embereket.
 Menedéket!
 Látom, zöldell a természet.
 Úgy látszik, tavasz van.
 Tele kéne írni ezt a lapot. De kikéri ezt?
 Mit vártok? Mert ti - Ti vagytok?
 Futok, csak futok... Melegem van. Letépek a pulóverem.
 Kék.
 Alatta fehér. S alatta?
 Horgas inam szakad. Problémák vagytok. Társalgok, fecsegek. Csak hogy teljék...
 Talán tényleg a tárgyi környezet az első. Elfecsérelt pénzösszegek felesleges tárgyakra.
 Értékmérő, miben élünk. Testruha. De mikrofon nélkül, öntudat-lant.
 Megtörténhet, hogy visszhang-készülékek vagyunk. És a visszhang bánthat.
 Nem akarok bántani. Szüntelenül azt teszem. Kibíthatatlanul sántítok.
 Abbahagyom.
 Felállok az asztaltól, s a helyben járáshoz nekiszánom a bátorságot.

25. SZERELMI KÖZHELYEK

- 02 jan 2015
- 62 megnyitás

szerelemházasság = a szerelem elvakít, nem ismer határokat és szárnyakat ad
 a szerelemben mindent lehet, pusziért-csókért mindent odaadsz
 a szerelem nem mindennek használ, mert mindennek megvan a bőjtje
 szerelem nélkül nem lehet élni, de ártalmas is
 az ember eldönti, a szerelemért megéri-e kockáztatni, vagy inkább lemond róla
 a szerelem költséges mulatság
 a szerelemnek semmi sem számít, a szerelem mindent megér
 a szerelem előrevitte az emberiséget, de szerelem miatt robbantak ki a háborúk
 a szerelem nem ismer akadályt, mindent ledönt
 a szerelemnek ezer neve van, mégsem lehet megfogalmazni
 a szerelem jó, ha van és rossz, ha nincs
 a szerelem állandó gyötrelem
 ha a szerelemből gyermek születik, meg kell koronázni házassággal
 szerelem nélkül nem élet az élet
 a szerelem páros magány, de megoldja a gondokat
 a szerelem ölni is tudna, úgy szeret
 a szerelem mindent magáénak tud és akar
 a szerelem kártékony, de ha nem volna, ki kellene találni
 a szerelemnél nincs is jobb
 a szerelemért mindent megkapsz
 szerelmesnek lenni csodálatos érzés, de idővel lappad
 a szerelem felér egy világháborúval
 gondold meg, kinek vallasz szerelmet, nehogy utóbb megbánd

muszájból nem lehet szeretni, a szerelem vagy jön magától, vagy sehogy
az igazi szerelemre sokat kell várni
a szerelmet nem lehet letagadni
minden szerelemnek van kárvallottja
aki a szerelemhez nem ért, semmihez sem ért
szerelemből tabukat döntögetni nem ajánlatos
szerelemből nem lehet megélni, tenni kell érte, s nem is keveset
szerelemi bánatból van a legtöbb baj
Így van kitalálva a világ kereke, tehát állandóan változik, forog

Kis Lant (2014-2015 on-line és nyomtatott)

26. írás

1956 – A szenvedés

alkímiája

(Társadalmi és
iskolai ünnepek,
ITEM Kiadó,
Békéscsaba, 2002.)

83 megnyitás

A lélek szenved. A lélek újjászületik. A léleknek titkai vannak.

Errefelé valójában senki sem az, Aki. Kényszersorsok. Álca-ábrázatok. Átböjtölt
el(v)nyomás. „Kelet-európai rehabilitáció/ ez a kreatív szuperimitáció.”

Isten, ember és Állam – teszi mindegyik a maga dolgát.

1958. november 15. – mára: becsületében helyreállított gyásznapi. Akkor, ott, 7 óra 48
perckor a hóhér nekifogott „munkájának”. Heten kerültek sorra. Heten! – mint a
gonoszok? 8 óra 33 perckor már végzett. Varjak rikácsoltak az udvaron.

Len kötélén himbálódzó

hét novemberi hajnal.

Levetett katonacsizmák lépnek, Emlékezés, eléd.

Nincs közös emlékezés. Mindenki magát igyekszik visszahallani a valóságból.

Épp az álmok ideje kísért – éjszaka van. A papír fölött virrasztok, s az 1990-es évet
ébresztgetem. Ma már nem beszélgethetek apámmal. Meghalt. Nincs?

Maradt itt sok elvarratlan szál 56 viszonylatában. Magam lelkével kell elbeszélgessek.

1956 – A szenvedés alkímiája/2.

Sokáig nehezteltem rá – mért kellett élete meghatározó eseményéről, a forradalomról és
börtönveiről oly kitartóan hallgatni. Vajon amit eltagadunk/ amiről nincs tudomásunk, az
nem hat?

Akkor ott 90-ben, a 301-es parcellában: hívott, kísérem el zarándoklására, tartott az
elérzékenyüléstől - alig pillantottam az arcába. Egy ismeretlen „víz” partján álltam. Ő

pedig sírról sírra navigálva, a maga különös gondosságával azonosította be a neveket a tévéből-újságból rekonstruált térképével. Pár nap múlva aztán összerendezett vonásokkal már egykori bajtársai társaságában tért vissza tisztelettevésre a gyászévfordulón – koszorúval, gyertyával, emlékekkel, megtalált kézfogásokkal. (Minden folyót összefog az óceán).

Ő mondta az ünnepi beszédet: „Nem voltunk hősök, csak kötelességüket teljesítő honvédek.” Azóta évről évre összegyűlnek, fogyatkozóban, de mégis!

Kértem magamtól:

Milyen csillagmozgások terelik majd fiam, Vasi Szabolcs Péter sorsát. A mesék modorában majd nyilódzó értelmének, mi történhetett szerintem abban a sorsdöntő esztendőben apámékkal, s tovább, a családokkal, az Országgal.

Hát kezdem:

Egyszer régestelen-régen a Medvét megszállta a vágy, hogy hosszú téli álmára készüljön, elhatározta tehát, máshol ő nem horkol, kizárólag s kivált az ország Házában. Cammokált hát, tövisek teremtek talpába, jutott egész Soroksárig, ahol is pár „kutya” magyar rávakantgatott. Őket később e vicsorgásukért kitagadta a behódolt, gyomortelt falka.

1956 – A szenvedés alkímiája/3.

Amilyen az úr, olyan a szolga! S a sintér is egy törvényerejű reggelen a kötelet nagyon szorosan meghurkolta... Ott! – és akkor! – látta-e, csodásmetamorfózis, - ezeknek a kivert ebeknek tündökletesen emberi volt az arca...

A lomha erdőben aztán háborgott a Medve tudattalanja.

Tetszik majd a mesém? Biztos, hogy nem. Addig is elősorolom a tényeket, míg a csecsemőkben megnő az értelem.

Elsőként Magyar János, majd Kálmán Dezső és Kicska János és Rémiás Pál és Szabó Pál és Szendi Dezső és legvégül Mecséri János.

Katonák voltak. Ma vértanúk.

A történelemlönyvek jegyzik 1956. november 4-ei győztes (?) csatáját, már most középiskolai jegyzet.

A Belváros védelmére, Budapestre rendelt esztergomi 51-es légvédelmi tüzérosztály ütegei Jutadombnál vették felállásaikat. Tökölről érkezett a szovjet hadoszlop, senki sem sejtette, hogy a járművek egyikében ül a letartóztatott Maléter Pál, honvédelmi miniszterünk.

Onnan lőttek először. Ágyúink vissza „ugattak”. Az adok-kapok után, szerte a felszaggatott földön elterült halottak, jajongó sebesültek. Az egymásnak ugrasztott Eszmék vérvalósága.

A szabadságharcot végül leverték. A megtorlás Mecséri ezredest 51 katonájával perbe fogta. A kivégzetteken kívül a többiekre hosszabb- „rövidebb” börtönbüntetés várt.

A nehéz sors nem mindig átok. A lélek szenved. A lélek újjászületik. És most már a Gyásznapokról lehet és kell is megemlékezni... beszélni.

Beszélgetni. Míg van kivel. Az is arany!

27.Terror,
mécsesek,ólomlant
(első közlés:
Igazunk '56)
75megnyitás

Sír Földanya. Itt is, ott is sebek esnek rajta.

Szekeres tizedes haslövést kapott. Tizenegy szovjet lélekre rácsukódik az örökjég doboza. Maléter: Honvédjeim, itt vagyok. Tökölről hoznak, de hova? Miért tömbösödött így Európa? Keserű íz a szájban. Forradalmi Carpe diem.

Szabadságharc!

Most már az. Ne hagyd magad, magyar! Kész vagyok meghalni. Mecséri is. Ő is Tökölön tárgyalt az éjszaka. És most az ő légvédelmesei...

No, nem baj! Vivát!

De nem.

Élni kell. Szenvedni. Meghurcoltatni. Verőlegények öklében hagyni az országot.

Mi is van addig?

Apám a 10. rendű vádlott. Csak úgy. Első fokon 10 év Márianosztra. Korábban szabadult. Nővérem szabadította ki a börtönből 1961 adventjében. Anyám méhében fogant az álom, hogy majd így lesz.

Apám már érte is harcolt. Értem is.

'57-ben összeismerkedtek. Rabkenyéren élni.

Áramszünetben a gyertyák mindig valakiért égtek.

Csonkig. Hiszen hosszú az áramszünet. Gyülekezzetek... Egyedül, egyedül. Egyedül!

Most mi van? Hány év? Hány rovátka a falon?

Megtettük? Meg.

Jogtalanul?

Szeretlek Isten, Apa!

Anyá, állj mellé. Szükségeitek lesz egymásra. Unokáitok lesznek...

28. MINIATÚRA 1956 kapcsán (első változat: Havi Magyar Fórum) 114 megnyitás

Esztergomból indult a Csepel gépjármű, és Kisbér volt a célállomás 1956. október 22-én, míg hogy Dunaalmás határában Rémiás főhadnagy megkérdezte:

- Ugye, maga, Vasi, tatai?

- Igenis - volt a válasz apám szájából.

- Akkor magát kirakjuk, látogassa meg a szüleit, aztán visszafelé felvesszük.

A családi házunk kapujánál kiszállt apám, a teherautó ment tovább, és telt múlt az idő, estére reggel, de csak nem érkeztek érte.

Közben a rádióból rémisztőbbnél rémisztőbb hírek-zajok hangzottak.

Hogy kitört a forradalom, s fegyverropogás.

- Vissza kell menned, fiam, a laktanyába, mert bármi lesz, katonaszökevénynek fognak még beállítani - tanácsolta aggódó szívvel nagyanyám.

A közlekedés megbénult, így nehezen vergődött vissza, sok rövid szakaszon, nagy veszélyek közepette Esztergomba.

A laktanya üres, csak az objektumvigyázó állomány, - mozgósítás volt. Az 51-es légvédelmi hadosztályt felvezényelték Budapestre, bár voltak azelőtt zavargások a kisváros utcáján is.

Indult egy hadtáposzlop, azzal apám is csatlakozott ütegéhez, akik Jutadombnál vették fel hadállásukat. Rémiás hadnagy elé került apám, épp tisztak társaságában.

- Maga, Vasi, meg hol volt ez idáig ?

Kínos volt, hisz őt hagyták oda Tatán, a többi tiszt előtt nem akarta bajba hozni a hadnagyot, hát azért valahogy kivágta magát, mentve felettesét.

- Na, jól van, becsületére legyen mondva, hogy most itt van.

Vártak. Kitaró csend.

Aztán 1956.november 4-én tíz perc alatt lejátszódott a pokol.

A letartóztatott magyar kormányküldöttség a szovjet hadoszlopban.

A hirtelen ütközet után 11 halott, számtalan sebesült. Kilőtt harckocsik, katonai autók.

Tökölről jöttek, s haladtak tovább a belváros irányába. Maléter Pál honvédelmi miniszter és többek között Mecséri János ezredes, hadosztályparancsnokuk. 10 perc. Túlkapások is voltak, ávosokat végeztek ki. Aztán újra csend. Asszonyok szállingóztak elő, lábosában levessel.

- Vitéz urak!. Asszonyok szállingóztak elő, lábosukban levessel.

- Vitéz urak, nyugalom, egyenek.

Édesapám bokákkolt. Légnyomást kapott. Rázta a harci ideg.

Parancs szerint két- háromfős csoportokban eredtek neki, ki merre tudott a veszélyzónákon át haza.

Aztán letöltötték katonaidéjüket, leszereltek, de 57-58 környékén jöttek a letartóztatások, a számonkérések. Köztörvényes bűnök alapján osztogatták a hadbírói büntetéseket.

Hetüket az 52 vádlottból felakasztottak, a 301-es parcellában van a nyughelyük, sokukra börtönbüntetésre várt. Apám 4 évet kapott. Vácott és Márianosztrán töltötte rabságát. Idő előtt szabadult, a menyasszonya megvárta, összeházasodtak 1961 márciusában. Azon év leghosszabb napján született nővérem, 5 évre rá télúton, tavaszkezdően én.

Sokáig foncsorozott időt éltünk. Furcsa, lidérces évtizedek után 1990-ben a csatavert 56-os közkatonát, édesapánkat tartalékos törzsszászlóssá léptették elő, majd megkapta az 1956-os Emlékérmet, s a Magyar Köztársaság Bronz Érdemkeresztjét.

Márianosztrai rabszáma: 997-309 rossz ómennek bizonyult. 1997.március 29-én szörnyű szenvedések közepette elhunyt anyám, 1999 Úrnapján lassúbb, s talán még kínszenvedésben édesapánk. A fentiek tudatában mit írnak, mennyi egy emberi élet, vagy több tucat?

Kiment alólunk a szülői ház. Áll, épen, de bennem, lelkem téglatörmeléke. Miként s hogy esett, drámát érne. A család rend nekem most anarchia. Kifosztott föld, darabolt ház, trianoni ország.

Száműzetésben vagyok.

Történelmi súlyok, nehézlégzés.

Mínusz értéktartomány.

Az időtorlaszok közt az alámerülés kényszerű csodája.

Járja az idő malma, perdülj, rokka! - párkák tudása és művészete szerint.

Addig-ameddig.

Földi ritmus, napszállat.

Napok hordaléka, hold-haladta meder, csillagok, amerre a Tejút ragyog.

Én is hazafelé.

Aláborulva az égboltozatnak.

Köztes földi terek addig.

Tata, Almási úti temető: szüleim. 301-es parcella, 18.-19. sor: két honvéd, öt tiszt sírja.

Mecséri János és társai. Vértanúk. Magyar János és Kálmán Dezső és Kicska János és

Rémiás Pál és Szabó Pál és Szendi Dezső, végül Mecséri ezredes. 1958. november 15

reggele, 7:48-8:33 óra között lezajlott a kegyetlen ítélet. Kegyeleti tett életben maradt

bajtársaiktól, november közepén. De egyre kevesebben. Fogynak. Végül meghal az utolsó emberük is. Apám már meghalt.

Én meddig bírom. Fiam született. Érdekli majd? S én? Megbirkozom a rám hagyott hagyatékkal? Ez írással mit teszek? Kegyelet? Kegyelet. Ámen.

29. A.füzítő, „köszönöm”! 38 megnyitás

Rajmi, van cigid!? – szólított meg a félkész asztalossegéd, s a torkom elszorult rögvest.

(Innen se szabadulok egyhamar, csak ha): Persze – vágtam rá.

- Adj egyet! (Nem!) – folytatta a sok lúdláb gyerek bandájából. És körbevettek. Mindez történt egy öblösebb este szélesebb területén, a közösségi háznál. *(Mind elmegy. Az utolsó szálig – gondolom.)*

Úgy is lett. Varga asztalossegéd vett egyet. – Kínáld meg a barátaimat is. (Nem!) Na, nehogy azt mondd, hogy sajnálod.

Kivették a dobozt, sok kéz többet vesz alapon. Volt?/Nincs cigarettám! Csak hát a zsebeimbe is nyúlt marok, ki másé, Vargáé, az embergyűrű közepette.

- Azta! - hagyj nézzem! Ne félj, visszaadom, csak megnézem a mobilodat. Jó gép! Drága volt? Miből vetted?

- Ne nyúlkálj. Visszaadom. Látod, már vissza is adtam.

- De várj! Megnézem, mennyi van rajta.

- Add vissza!

- Mit? Nincs nálam. Menj inkább haza. Nem kell nekem a te mobiltelefonod.

Ott hagyom az egészet. Az egész Szabadság utca üres. Megjöttem, a kamaszhad éppen zsoldosítás után, (Apám!) - oda a cigim, a mobilom. Hazaérek. Benyitok a lakásba.

Nincs meg a pénztárcám, benne az iratokkal, pénzzel, bankkártyával. Csörög néhány aprópénz, amit mellészórtam, és belecsempésztek egy rozsdás riglit. Kirakom magam elé. Kínzóeszköz is lehet. Leszoríthatják vele a hüvelykujjam, vagy a péniszem, ha olyan perverzek. Tudom (sejtem) melyik lehetett az.

Köszönöm, Almásfüzitő, ez már a sokadik eset, hogy nem csalódtam magányomban, kitelepítetten.

(Apostolok Cselekedetei 3.11-26.)

NAPKORONG IRODALMI KLUB

30. ESZMEFUTTATÁS

A szeretet küzdés is, nem a gyávák gazdagsága. A gyávaság torz adomány, a jellem próbája. A jellem ismeretlen erő önmagunkon való munkáltatása.

Ha a lágyság szeretettel és erővel társul, a jellem építkezése tartós.

Várfoke, ahonnan fény világít. A hit ennek mécsese a belső szobában, a vár - a képzelet anyagiasulása.

Ha a mécses ugyanolyan fényt ad, mint az anyagias fény, még mindig kérdéses a jellem terepén, van-e erőnk kijavítani a valóságunk csorbáit.

A csorbaság - kiáltás. A kiáltás - belátás. A belátás - alku Istennel. A tárgya - a Legfőbb Lény bíról való elfogadása. Üdvtörténeti tényállás! Á(t)men(t).

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - május 06 2015 16:08:00

[0 hozzászólás](#) · ·

31. HASÁBOLÁS

Ne merészkedjete az erdők közelébe. Ott mindenki a magáét susogja. Nem értenek az egymáshoz intézett szavakból, végül képtelenek is tartják az egymáshoz szólást, s ha egy fa elhallgat, jönnek az emberek, meghallják a fák közötti csendet, jönnek némán, kezükben fűrésszel, nem kérdeznak semmit, ti sem értete semmit, de fájni fog a derekatok. Aztán már csak egy zuhanás ájulására fogtok emlékezni, végül már arra se! Sose ébredte öntudatra többé.

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - május 05 2015 12:33:10

[0 hozzászólás](#) · ·

32. FLASKAFIASKÓ (Raszter Kiadó, Csongrád, 2006. országos bronz oklevél)

Tegnap volt hat gyufaszálam, egy zongora a bárban meg egy költő, aki valahogy alákerült. A zongorán állt egy gyertya, a négykézláb-költő kezében egy flaska bor, s mint mondtam, a gyufa az én kezemben.

Meg akartam gyújtani a gyertyát, mert már egészen sötétedett, de a költő borából is szerettem volna inni, csak hát a zongora egyik lába kijárt. A költő hátával tartotta a zongorát, s ha ellobbantom az egyik gyufát, a láng súlya esetleg összeomlasztja ezt a különös látványt. Hirtelen kellett cselekednem, mert már izzasztó volt a helyzet.

Nehéz pózából kirántottam a költőt - az élet a legfontosabb -, a zongora összerogyott, az üveg elgurult, a bor kifolyt, a költő zokogni kezdett ijedtségében, a romokon meggyújtottam a gyertyát, a poéta vállára tettem a kezem.

- Nincs semmi baj, barátom, csak egy zongora. Látod, ég a gyertya.

► [Vasi Ferenc Zoltan](#) - április 26 2015 10:49:12

[0 hozzászólás](#) · ·

Utószó gyanánt

Nem panaszkodhatom. Apám 1, és az én 31 írásom megtekintette 3649 egyén. 9 hozzászólást is kaptam, ami a nyomtatottnak jutott, nem tudhatom. Önkritikám azért van. Nem üt el az átlagtól tehetségem. Nehezebben megy minden. Azért egy pályaképpel tartozom, és távozom a figyelő tekintetek elől.

PÁLYAKÉP – Vasi Ferenc Zoltán (1966. Tata -)

Antológiák: 1.Hova tovább... hovatovább /Gáll István Kollégium évkönyve,1988-89. Tatabánya

2. Időjelek, Új Bekezdés, Miskolc, 1992. 3. Asztalodon üvegróka, Magyar Napló Kiadó, 2001.

4. Társadalmi és iskolai ünnepek, ITEM Kiadó, Békéscsaba, 2002. 5. Kavicsok – Örkeny nyomában... Raszter Kiadó, Csongrád, 2006. 6. Anyaszív, Holnap Magazin, Székesfehérvár, 2013.

7. Így írunk mi – Holnap Kiadó, Székesfehérvár, 2013. 8. Az év versei, 2014. Magyar Napló Kiadó

9. Anya, Albanegra Kiadó, Vásárosnamény,2014.(nyomtatott és e-book) 10. Szerelem, Albanegra Kiadó, Vásárosnamény, 2014. 11. Evokációk 3. Lirart-minikönyv Budapest,2014. 12. ZSEBKÖNYV 2./Tükröződések Holnap magazin, Székesfehérvár,2014. 13. Napos sziget – A NAPKORONG Irodalmi Klub antológiája, 2014. 14. üzenetek, vallomások, strófák – a rétsági Spangár András Irodalmi Kör antológiája, 2015.

Önálló kötetek: 1. Gyógyulás kertje, Magyar Napló, Budapest, 2002. 2.Érdemkeresztek, Z-Press Kiadó, Miskolc,2013.(nyomtatott és e-book – Kis Lant Könyvek) 3.Sok nagy malőr, Underground Kiadó, Budapest, 2014. 4. A szeretet fájdalma, Magyar a magyarért alapítvány, Magyar Z. Népfőiskola (KAPU-könyvek) 2014. 5. Laptop-lekérdezések, Másoló Futár Kft. 2014 (nyomtatott és e-book Kis Lant Könyvek) 6. Ördögh Szilveszter és a Tekintet levelei és verseim tükrében – Napkorong-os képekkel és hozzászólásokkal, Tata Önkormányzata, Shirokuma Nyomda, 2015.7. 22 folyóirat osztva 154 verssel= 25 esztendő, Tata Önkormányzata, Shirokuma Nyomda, 2015.